

21 Günde Ne Kadar Değişebilirsin?

Ebru Çamur

❖

21 GÜNDE NE KADAR DEĞİŞEBİLİRSİN?

CİNİUS YAYINLARI

Moda Caddesi Borucu Han No: 20 Daire: 504-505
Kadıköy 34710 İstanbul
Tel: (216) 5505078
<http://www.ciniusyayinlari.com>
iletisim@ciniusyayinlari.com

Ebru Çamur

21 GÜNDE NE KADAR DEĞİŞEBİLİRSİN?

BİRİNCİ BASKI: Ağustos, 2022

ISBN 978-605-127-----

Baskı ve cilt:
Cinius Sosyal Matbaası
Ömer Avni Mahallesi, Dümen Sokak, No: 11, B1 kat,
Gümüşsuyu/Taksim
Tel: (212) 528 33 14

Sertifika No: 52793

© EBRU ÇAMUR, 2022

© CİNİUS YAYINLARI, 2022

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

Printed in Türkiye

EBRU ÇAMUR

Cinius Yayınları

Babam ve Anneme ithafen...

Yazar Hakkında

1977 yılı Denizli doğumlu olan Ebru Çamur 1998 yılında İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nden mezun olduktan sonra kısa bir süre kurumsal şirketlerde finans alanında çalışmıştır. 2007 yılında TV ve Sinema sektörüne geçmiş; sanat yönetmenliği kariyerine başlamıştır.

İlk deneysel kitabı Aşka Yürüyenler Ocak 2019'da yayınlanmıştır. Deneysel yazarlık çalışmalarına devam etmektedir.

TEŞEKKÜR

Bu kitabımı kaleme alırken sonsuz desteklerini esirgemeyen kardeşlerim Nilüfer, Murat, Serhat Çamur'a ve sevgili dostlarım Levent Soydan, Arzu Baydar, Uğur Yapal ve Efe Önemli'ye teşekkürlerimi ve şükranlarımı sunuyorum.

ÖNSÖZ

Sevgili okurum, her birimizin köşe bucak kendimizi aradığımız vakitlerden hangimiz geçmedik ki, belki de hala geçmekteyiz...

Bu kitabımı, tüm kendini arayanların yollarına kendileriyle buluşma yolculuklarında küçücük de olsa bir ışık yakabilmek ve yolculuklarına eşlik edebilmek dileği ile yazdım.

Kendini arayanlara sevgilerimle...

Ebru Çamur

21 / İKİNİN BİRİ

1. GÜN

Bugün birinci günüm. Şehrin en işlek caddelerinden birindeyim. Olduğum yerin altında şehrin en büyük alışveriş merkezlerinden biri var. Bugün, beni hapsettiği bu camdan yapılmış binanın küçücük dairesindeki ilk günüm. Bu evlere “Residance” demişler hapisane yerine. Yerden uzak göğe yakın... Kırk dokuzuncu katta son moda hapis hayatı! Nefes almak için bile kafanı çıkartamayacağın bir yer... Acaba bu camlar nasıl açılıyor? Eşek kadar cam yapmışlar, açmak için de akıl edip bir kulüp takmamışlar, geri zekâlılar!

Buranın yüksekliği eski zamanların kalelerini hatırlattı bana. Hani masallarda okuduğumuz... Belki ben de bir Rapunzel'im. Tabii ya, bana öyle demişti giderken;

“Prensesim benim.”

Ne prenses ama! Prenses görmesek inanacağız.

Masala göre yirmi bir gün hiç dışarı çıkmadan burada yaşayabilirsem prensime kavuşacaktım. Saçlarımı uzatıp, kırk dokuzuncu kattan aşağıya bırakıp prensimin saçlarıma tutunarak yukarı çıkması mümkün olmadığına göre, yirmi bir gün burada kalmayı kabul etmekten başka şansım yoktu. Zaten o şans dedikleri şey bende genel olarak yok. Bana uğramadan gider de kendisi...

Bu hapishanede onun istediği süre kadar yaşayacaktım. Hem sevgi ne demektir? Sevgi, emek demektir. Bu zamana kadar verdiğim emekler yetmiyormuş gibi... Biraz daha vereyim tabii ne olacak! Bu da benden olsun. Çok merak ediyorum aslında, bu beylik lafları kim ediyor böyle? Sevgi emek demekmiş, öyle mi? Peh! Şu hayatta her şey için bir karşılık... Sevmek için bile...

Bu yirmi bir gün için kurallar çok basitti. Benim için çocuk oyuncuğuydu bu kurallara uymak. Telefon, internet, bilgisayar ve film izlemek haricinde televizyon yoktu. İzlemem için yirmi bir tane film hazırlamıştı bana. Her güne bir tane filmmiş. Yirmi bir tane de kitabım var. Bunlar da benim için. Sanki okumayı çok seviyorum da benim için kitaplar hazırlamış!

Dolapta su dışında hiçbir şey olmayacak. Günde neredeyse yirmi bardağı bulduğu için içtiğim çay ve kahvenin sayısı, sağlığıma olan zararlarından bahsedip duruyordu. Bu yüzden onları da yirmi bir gün boyunca içmeyecektim. Her gün, günlük besin ihtiyacımı karşılayacak sağlıklı gıdalardan oluşan yemek paketimi kapının önünde bulacaktım. Bu paketin dışında hiçbir şey yemeyecektim. Su dışında bir şey de içmeyecektim. Anlamış mıydım söylediklerini? Yani, anlamayacak ne vardı bunda? Geri zekâliya anlatır gibi anlatıyordu. Aslında kendi anlayacağı şekilde anlatıyordu. Zaten herkesi kendi gibi zannetmesinden de sıdkım sıyrılmıştı.

Ev dedikleri içinde bulunduğum bu kümes, bir oda ve bir salondan oluşuyordu. Toplamda iki oda... Oda denmezdi aslında, daha çok odacık... Bir odasında yatak, yatağın üzerinde bir tane yastık, çarşaf ve yorgan vardı. Yatağın yan tarafında bir adet şifonyer, şifonyerin üzerinde bir adet abajur, içindeyse kıyafetler bulunuyordu. Yirmi bir adet tişört, iç çamaşırı, eşofman altı ve çorap... Diğer çekmede ise temiz nevresim takımları ve temiz havlular bulunuyordu. Onlar da aynı renkti. Sinir bastığı için sayamadım hepsini. Herhalde onlar da yirmi bir tanedir. Ha, bir de bu odacıkta iki kanatlı siyah perdeler var. Odadaki her şey taş renginde. Hayır, perdeler neden siyah acaba? Kesin geri zekâlinin biri renkleri karıştırmıştır siparişi verirken. Odadaki her şey bir mezarlığı çağrıştırıyor. Renkler, odanın küçüklüğü, perde... Oyun biter ve perde!

Banyoda, kişisel temizliğim için gerekli olan sabun, vücut lifi,

diş macunu, diş fırçası, tarak vardı. Bir de bir adet büyük boy vücut kremi... Köşede bir dolap duruyordu. Merakla onun içine baktım. Ev için gerekli temizlik malzemeleri bulunuyordu orada da. Bir adet temizlik kovası, süpürge, iki şişe arapsabunu, iki adet toz bezi, çöpler ve kirli çamaşırlar için poşet ve tuvalet kâğıdı... Bu kadardı her şey. Hayret! Buradakiler yirmi bir tane değildi.

Diğer odacıkta ise üç kişinin rahatlıkla sığabileceği bir koltuk, masa, bir adet sandalye, film izlemek için televizyon, televizyon sehpa ve sehpanın üzerinde bir adet ayaklı abajur... Renkler yine yatak odasındaki gibi taş renginde, soğuk ve soluk... Bu odanın bir duvarına açık mutfak kurulmuş. Mutfağın dolaplarının içine baktım hızlıca yiyecek bir şey var mı diye ama... Hiçbir şey yoktu. Sadece kâğıt bardaklar bulunuyordu. Buzdolabına baktım. Orada da sadece içmek için su vardı. Yine sinirden hızlıca kapattım açık bıraktığım taş rengi dolapların kapaklarını.

“Neyse...” diye geçirdim içimden. “Madem beyefendi böyle istiyor.”

Bu oyunu oynayacaktık elbet. Hem zaten çocukken de hiç oyun oynamamıştım. Oyun oynamayı da öğrenmiş olurum böylece, ne var? “Bundan da eksik kaldım” demem hayata.

Uğraştığım şeylere bak ya! Prenses olacağım diye başıma ne çoraplar ördüm ben böyle? Masallarda hiç öyle anlatmıyorlar ama. Prenses uykuya dalar. O mışıl mışıl uyurken tüm eziyetleri prens çeker. Bin bir zorlukları aşan prens nihayet prensesini bulur, gelir, öper. Güzellik uykusundan uyanan prenses prensini görür, gülümser, sarılır, ömür boyu mutlu yaşarlar. Oh, mis gibi. Böyle değil mi yahu masallarda? Burada tüm eziyeti neden ben çekiyorum madem prensesim?

Bizim hikayemizde, prens olan bendim bu durumda. Cansın Bey de prenses oluyor tabii. Oh, bütün gün yan gel yat. Ben eşek gibi çalışayım, canım çıksın. Sonra da “Aşkım hep gerginsin, bir öpmüyorsun beni işten geldiğinde ama...” diye dert yan. Oh be,

ne güzel dünya! Ne güzel kafalar... Çizgi film kafası!

Masanın üstünde, kitapların yanında; kalın bir defter, iki adet kalem, bir de kalemtıraş var. Defterin içine, sayfalarına hızlı hızlı baktım. Belki içinde yazılmış bir not ya da herhangi bir şey bulurum diye... Bomboştı. Defter de içim gibi bomboştı. Yani, yazmayı da okumayı da sevmediğimi bildiği halde neden bunları koydurmuştu ki? Hiç anlamamıştım doğrusu. Beni bu kadar tanıyordu işte! Neyse ne... Vardır bir bildiği o çok bilen. Ha, bir de bu odada bir perde yok. Kesin buraya takmayı unuttular, kesin.

Eve girmeden önce her şeyimi ona vermiştim. Buraya gelirken giydiğim kıyafetlerimi, çantamı, saatimi, telefonumu... Neyim varsa resmen ona verip girmiştim bu hapisaneye. O, yüzünde her zamanki tatlı gülümsemesi ile, "Hiçbirine ihtiyacın olmayacak aşkım," demişti ve yine bir sürü şey anlatmaya başlamıştı. O konuşurken içimden, "Bir yerinde düğmesi olsa da kapatsam..." diye geçirirken dinliyor gibi yapmaya devam etmiştim.

"Her sabah yemeğin bir torbanın içinde kapıda olacak. Yemeklerini bitirdikten sonra aynı poşetle çöplerini kapıya koymalısın ki o gün senin iyi olduğunu anlayabilelim. İstedığın zaman çıkabilirsin buradan, biliyorsun. Resepsiyona haber vermen yeterli. Ben sadece benim için neler yapabileceğini görmek istiyorum aşkım benim. Bu benim için çok önemli, biliyorsun. Bunu yapmanı neden istediğimi sana aylardır anlatıyorum. Seni seviyorum. Yirmi bir gün sonra görüşmek üzere. Seni seviyorum..." deyip dudaklarımdan öptü. Sıkıca sarıldı bana prens bey. O beni öperken "Acaba bir kurbağaya dönüşür mü şu anda?" diye düşündüm. Masalın tam tersine... Ben aklımdan böyle şeyler geçirirken kulağıma eğilip, "Bunun acısını çıkartacağız merak etme," diye de ekledi.

Benim için o anda önemli olan bu söyledikleri değildi aslında.

da. Bu söylediklerini nasıl söylediği. Derin bir nefesin ardından bir çırpıda söylenmiş sözlerdi bunlar. Tüm bu cümleleri ağzından fıskırtıyordu resmen. Yüzüme yüzüme sıçrattığı bu cümlelerden kurtulmam mümkün değildi. Bir kere ben, onun kadar hızlı değildim. Ayrıca bilmiyordum da... O cümlelerini yüzüme bir tokat gibi vururken kendimi nasıl koruyacaktım? Hem de her bir kelimesinden! Bir yolunu o zamana kadar bulamamıştım.

Belki burada, ondan uzaktayken sessizliğin içinde bulabilirdim... hem kendimden hem de ondan kendimi koruyabilmenin bir yolunu bulabilirdim.

Madem bu saçmalık onun için bu kadar önemliydi, ben de eşlik edecektim. Sonunda da çocukluğumdan beri hayal ettiğim gelin olabilecektim. Bir ömür boyu mutlu yaşayıp, çocuklarımızı yetiştirip torunlarımızı sevecektik. Bu muhteşem hayal için, yirmi bir güncük müstakbel eşimin dileğini yerine getirmek gibi basit bir bedel ödeyeceksem, buna değmez miydi? Hem ayrıca, bedel ödmeden bu hayatta mutlu olmak mümkün mü?

"Peki o zaman anlaştık," deyip uğurladım onu. Yemek paketim kapıda, onu da aldım. Merakla içindekileri çıkarttım. Hastanelerde hastalara verilen yemekler gibiydi. Gerçekten içinde sağlıklı besinler vardı. Yağsız, şekersiz, tuzsuz... Ekmek de yoktu. Badem unlu bile... Bir de içinden çatal, bıçak ve kaşık çıktı. Tiksindiğim, plastik olanlardan!

Önce "Bu ne saçmalık? Ben nasıl doyacağım bunlarla?" diye düşündüm. Sonra her pazartesi başlayıp sonunu bir türlü getiremediğim diyet programlarım geldi aklıma. Kaç tane diyetisyenle çalışmıştım da hiçbirini beğenmemiştim. Zayıflatamamışlardı beni bir türlü. Beceriksizler! Paralarını istemeyi biliyorlardı ancak, zayıflatmaktan bihaberlerdi. Belki bu sefer işler farklı olurdu. Belki bu bir fırsattı.

Sabah kahvemi içmediğim için başımın ağrısı çoktan başla-

mişti bile. Giderek de ağrının şiddeti artıyordu. Derin bir nefes aldım. Paketkileri dolaba yerleştirdim. Cansın'ın benim zararına bir şey yapmayacağını biliyordum. Benim sağlıklı olmam ve hayal ettiğim gelinliğin içine girebilmem için uğraşıyordu. Bunun için gerekli olan tek şey kilolarımdan kurtulmamdı. Cansın'ın bu yüzden bana destek olduğunu düşündüm ve gü-lümsedim.

Canım sevgilim benim... Hep beni düşünürdü. Kaç kere elimden hamburgerleri, pizza dilimlerini, kahve fincanlarını alıp; üst üste içtiğim sigaraları söndürüp, "Ama ben seninle birlikte yaşlanmak istiyorum. Lütfen aşkım, lütfen yeme böyle şeyler. İçme şu zıkkımı," demişti. Benim için ne kadar da çok diyetisyen bulmuştu. Ah sevgilim... Bulmuştu da ben hiçbirinin verdiği programa uyamamıştım. Uzun çalışma saatlerimin, bitmek bilmeyen toplantılarımın arasındaki kısa vakitlerde yiyebileceğim en hızlı yemeği seçip onu tüketiyordum. Hepsini de bayıla bayıla yiyordum açıkçası. Ve elbette kahve... Olmazsa olmazımdı. O kadar uzun saatler nasıl uyanık kalabilirdim ki yoksa? Para kazanmak ve başarılı olmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

Bitmek bilmeyen bir iş yoğunluğum vardı. Sabah 5.00'da başlayıp en erken gece 00.00'da biten bir iş. Hafta sonu, bayram tatili olmayan bir işti benimkisi. Doktordum sanki de hayat kurtarıyordum. Bir kadın moda dergisinde çalışıyordum sadece. Ama doğru, kadınlarla ilgili her şey ölüm kalım meselesiydi. Rimeller, rujlar, parti kıyafetleri, ayakkabılar... Hepsi lazımdı, hepsi çok önemliydi! Onlarsız yaşayamazlardı. Ölüm kalım meselesiydi onlar için. Eh, tabii ki bu kadar ciddi bir şeye dönüşür, ölüm kalım meselesi olurdu. Suratlarına çamur gibi buladıkları makyajlarını yapmasalar, götlerini ve memelerini kaldıran iç çamaşırlarını giymeseler, nefes alamadıkları korsele-riyle yağlarını toplamasalar, üstlerine at gibi bindikleri topuklu

ayakkabılarını giymeseler bok bulurlardı o kocişlerini! Nenem de bulurdu o kadar giyinip süslendikten sonra... Hayret bir şey yahu, bir kişi de iç güzelliğe bakmıyor mu bu dünyada? Tabii ki benim Cansın'ım dışında... O farklı biriydi. Beni olduğum gibi görenim ve sevenimdi o...

Söz vermiştim Cansın'a, düğünden sonra hem işi hem de sigarayı bırakacaktım. Çocuklarımızı apartman katında mı büyütecektik hem? Bahçeli bir evimiz olmayacak mıydı, bankada da biraz paramız?..

"Gözünü seveyim bırak şu işi. Bana sen lazımsın. Benim kazandığım para ikimize de yeter, her şeyimiz olur. Hem arabamız olmasa, bu lüks kıyafetleri giymesek, yurt dışına tatile gitmesek ne olur sanki? Ben sadece seni istiyorum. Hadi bırak işi, hemen gidip evlenelim," derdi benim Cansın'ım. Canım sevgilim... Bitmek bilmeyen cümlelerle, yine aynı uzunlukta konuşarak elbette. O, sadece beni düşünür ama ben de işimde bu kadar başarılıyken küpümü, ay pardon küpümüzü doldursam iyi olmaz mıydı? Bir gün evlenecektim ve işi bırakacaktım. Beyaz atlı prensimi de bulmuştum. Sadece kenarda birazcık paramız olsun istiyordum. Rahat yaşamak nihayetinde benim de hakkım.

Aslında her şeyi boş verirsem, ne kadar da iyi olmuştu böyle mini bir tatil. Ne kadar da yorulmuşum yıllardan beri, en son ne zaman tatil yaptığımı hatırlamıyorum bile. İlkokuldan beri çalışıyorum. Hem çalıştım hem okudum. Sadece beş yıl önce bir pazar günü tatil yapabilmiştim. O güne de tatil denemezdi de işte... Kırk derece ateşim vardı ve hastanede serum yiyordum. Orada biraz dinlenebilmişim ve o gün hiç işe gitmemiştim.

Şimdi düşünüyorum da hayret doğrusu... O günden beri nasıl da hastalanmamışım. Bu kadar yoğun çalışma tempoma, bu kadar sağlıklı beslenmeme ve hiç hareket etmememe rağmen gerçekten de hiç hastalanmamışım.

Ofise kaç kere özel spor hocası gelmişti. Şimdi hatırladım.

Zavallılar, her defasında belki yarım saat spor yapabiliriz diye hevesle gelirlerdi. Eh, bende de tabii bir umut, “O yarım saat gerçek olur mu acaba?” diye... Belimin ağrısından çoğu zaman yere uzanamazdım bile. Birazcık ağrım dinse aslında o bile yeterdi bana ama, işte... Tüm vaktim ofiste geçiyordu benim. Başka bir yere gitmek için zaten zamanım yoktu. Sadece bir kere bir spor hocasıyla ders yapabiliştim. O da ne ders! Spor dersi boyunca telefonla konuşmak zorunda kalmıştım. O günden sonra anladım ki ben bu spor paketlerine boşuna para veriyordum. Birçok şeyden vazgeçtiğim gibi elbette spordan da vazgeçtim. Zaten ben buna alışmıştım, vazgeçmeye...

Oh be! İşte aradığım fırsat gelmişti ve ben burada tatil yapacaktım. Hiçbir şey yapmam gerekmiyordu. Ye, iç, yan gel, yat... Tatil sonunda da kocaman bir bonus beni bekliyor: Cansın’la mutlu bir hayat!

Bunu söyler söylemez içime bir sıkıntı çöktü. Ben gerçekten de Cansın’la mutlu olabilecek miydim? Derhal bu fikirden uzaklaştım. Böyle şeyler düşünmemeliydim. Bu dünyada beni kendinden bile daha çok seven tek bir kişi vardı, o da Cansın’dı.

Acıktığımı fark ettim. Karnımdan sesler yükselmeye başlamıştı. Üzerindeki etikette “Sabah kahvaltısı” yazan küçük paketi açtım. İçinde sadece 1 adet haşlanmış yumurta ve 3 dilim salatalık vardı. Başka da bir şey yoktu. Nasıl doyacaktım ki ben bununla? Bu koca çüsse, bu beden bununla doyacaktı yani öyle mi? Hayır, çay ya da kahve de yoktu. Onlar en azından beni biraz tok tutuyordu. Hafiften ellerim de titremeye başlamıştı zaten. Tansiyonum düşüyor olabilirdi. Hızlıca ağızıma attım sabah kahvaltımı... Bir lokmada! O kadar acıkmıştım ki mideme de saniyeler içinde indi zaten. Çiğnememiştim bile. Üzerine de bir bardak su içtim ve koltuğa oturdum. Biraz daha iyi hissediyordum artık kendimi. Zaten tatilde değil miydim? Neden kötü olacaktım ki?

Kolumdaki saate baktım acaba kaç olmuş diye ama sonradan hatırladım, saatimi de buraya girerken vermiştim Cansın’a. Saniyelerle yarışmaya alışmış biri için saatsiz yaşamak nasıl olacaktı acaba? Aman, ne olacaksa olacak! Tatildegidim ben ve bunları düşünmemeliydim. Üstelik bu evde yapmam gereken çok fazla bir şey de yoktu. Ufak tefek temizlikler dışında tabii. O da küçük ev zaten hemen bitiverirdi. Hem istesem yapmazdım da. Bir mecburiyetim yoktu. Bu evi, kaldığım süre boyunca sadece ben görecektim.

Sabah kıyafetlerimi çıkartıp diğer eşyalarımı birlikte Cansın’a verdiğimde buradaki havlulardan birine sarınmıştım. Kendimi pis hissediyordum biraz. “Duşa gireyim bari,” diye geçirdim içimden.

Banyoya girdiğimde fark ettim ki şampuan koymamışlardı. Garip... “Unuttular herhalde,” diye düşündüm. Zeytinyağı kokan şekilsiz bir sabun dışında hiçbir şey yoktu. “Boyalı saçlarımı bu bilmediğim sabunla yıkarsam ne olur?” diye merak ettim. Gerçi boya sadece uçlarda kalmıştı artık. Cansın saçımı kendi renginde seviyor diye bir süredir boyatmıyordum. Kafamda üç renk saç vardı: Beyazlarım, dipten çıkan kendi saç rengim ve uçlardaki sarılar... Neyse ki bu konuda düğüne kadar diye anlaşmıştık ve ben de kabul etmiştim. Hem iyi de olmuştu zaten, saçlarım biraz dinleniyordu böylece. Ama düğünde boyatacaktım. Anlaşmamız böyleydi.

Duşa girmemle çıkmam bir oldu. Tam sekiz dakika sürüyordu benim duş almam. Yılların getirdiği alışkanlık işte... Zamanı verimli değerlendirebilmek için her şeyi hızlı yapmaya çok alışmıştım. Çünkü rakibim zamandı ve ben onunla yarışıyordum. Şimdi böyle bir mecburiyetim yoktu. İstedğim kadar uzun kalabilirdim suyun altında ama fark ettiğimde duştan çoktan çıkmıştım. Kurulandım. Saçlarımı taradım. Kendimi yatağın üzerine bıraktım. Çok yorulmuşum. Hem de çok...

Uyandığında hava kararmıştı. Saatime baktım kaç oldu diye. Hay aksi, saatim yoktu ki! Kalbim hızlı hızlı çarpıyordu. Uyuyakalmıştım ve kim bilir kaç kişi beni aramıştı da ulaşmamıştı. Elimi başucumda duran şifonyere uzattım. İçerisi karanlık olduğu için el yordamıyla aradım telefonu ama sonra yine hatırladım. Uyku sersemi unutmuşum. Telefonu da Cansın'a verdim buraya girerken. Tatil deydim ben, tatil! Yataktan kalktım ve biraz oturdum. Başımın ağrısı hala geçmemişti ve terlemiştim. Soğuk su iyi gelir diye düşündüğüm için kendimi duşa attım tekrar. Daha sonra diğer yemek paketlerini çıkarttım dolaptan ve ikisini de açtım. Üzerinde "Öğlen" ve "Akşam" yazan paketlerdi bunlar. Hızlıca yedim yemeklerimi. Mutfağın ışığını kapattım. Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

2. GÜN

Açlığım uyandırdı beni. Çok acıkmıştım. Yemek paketimi almak için kapıya gittim. Henüz gelmemişti. Saat kaçtı acaba? Pencereye doğru yürüdüm ve camdan baktım. Sabah olmuş, etraf çoktan aydınlanmıştı. Ayrıca trafik de sıkıştı. Sıkışıklığın derecesinden de anlaşılıyordu ki bu sabah trafiği idi. Zaten akşam trafiği olmazdı, o kadar uyumuş olamazdım değil mi?

Kendimi uyuşuk hissediyordum. Sanki bir patates çuvalı gibiydim. Aslında "gibi"si fazlaydı. Yıllar içinde fark etmeden kilolarımın üzerine kilo eklemiştim. Zaten tartıda doksan kiloyu gördüğümünden beri de tartılmıyordum. Cama yansıyan görüntüme baktım. Ne kadar da kötü görünüyordum... Nasıl bu hale gelmişim ki ben! Kendime bakınca ağlamaya başladım. Kendimi tutamıyordum. Hızla gidip koltuğa oturdum. Tansiyonum da düşmüştü. Açtım çünkü aç!

Bir anda ağlamam kesildi. Durduk yere... Kendi kendime "Sakin ol," dedim. "Sen ne krizleri yönettin, basit bir ağlama krizinin üstesinden mi gelemeyeceksin. Kırk yılda bir geliyor bu ağlama krizleri başına. Ne var bunda? Ağlayacaksın ve geçecek. O kadar!" dedim.

Gerçekten de büyütme gerek yoktu. Elbet bir yerde geçecekti bu istek. Bunları düşünürken yine bir anda ağlamaya başladım...

Uyuyakalmıştım. Uyandığında hava kararmıştı. Gözümü açmamıştım ama göz kapaklarıma çarpan ışığın dokusundan havanın karardığını anlayabiliyordum. Bir an, nerede olduğumu düşündüm. Doğrudum. Birkaç dakika oturdum öylece. Gözlerimi açtım. Elim otomatik olarak telefona uzandı yine.

Bulamadım. Elbette bulmamam. Çünkü telefonum yok benim.

Yüzümü yıkamak için banyoya gittim. Dağılmış bir halde olduğumdan ve berbat görüldüğümünden emin olarak gittim banyoya. Kafamı kaldırıp aynaya bakmak istedim. Ama... Bu evde ayna da yoktu elbette. Gerçi olsa sanki ne! En son ne zaman aynaya baktım ki ben? Hatırlamıyorum bile. İki dakikalık, “Üstüm başım acaba olmuş mu?” diye göz ucuyla kendimi yekladığım o kısacık süreler hariç hiç uzun uzun aynaya bakmadım.

Yüzümü sildikten sonra kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda yiyecek paketimin hala olmadığını gördüm. Ne olacaktı böyle? Ne yapacaktım ben yani? Yemek yemezsem ölürüm! Ayrıca hani her gün yemek paketi gelecekti bana, nerede? Yoksa bu da koskocaman bir yalan mıydı? Cansın’ın yıllardan beri bana söylediği sayısız yalanlardan sadece biri miydi? Hani anlamıyormuşum gibi davrandıklarımından...

Ben uyurken belki Cansın gelip buzdolabına bir şeyler koymuştur diye ümit ederek dolaba yöneldim. Su dışında hiçbir şey yoktu. Bomboş tertemiz bir dolap! Tekrar ağlamaya başladım. Olduğum yere çöktüm, sırtımı dolaba yasladım. Sinirlerim bozulmuştu. Avazım çıkana kadar ağladım, ağladım, ağladım...

Bir süre sonra biraz sakinleşmişim. Oturduğum yerden yavaşça ayağa kalktım. Pencereye doğru gittim ve camdan bakıp biraz havamı değiştirmek istedim. Caddeler bomboştu. Tıpkı buzdolabı gibi caddeler de bomboştu. Tıpkı içim gibi bomboştu. Hiç iyi hissettirmiyordu bana ne içimdeki, ne sokaktaki, ne de caddedeki bu boşluk... Dolduracak hiç mi bir şey yoktu? Olmalıydı... Bu hapishanede içimi dolduracak bir şeyler olmalıydı. Uzun uzun camdan baktıktan sonra düşünmeyi bıraktım.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

3. GÜN

Midemdeki sancı uyandırdı beni. Alarmı kapatmak için elimi telefona uzattım. İyi de alarm çalmıyordu ki? Hay aksi! Telefonu kurmayı unuttum diye düşündüm ve aramaya başladım. Telefonu da bulamadım. Çoğu vakit yastığımın altına koyardım. Orada da yoktu. Geç kalacağım diye düşünüp panikledim. Aklıma geldi... Telefonum yok benim! Yıllar boyunca hislerimin ve kulağımın alıştığı şeyleri unutmak kolay olmayacaktı galiba...

Nerede olduğumu hatırlayınca kapıya doğru yöneldim. İçimden, “Bugün paketimi unutmamışlardır umarım,” diye geçiriyordum. Neden unutacaklardı ki? Tonlarca para vermişim bu detox kampına. Eğer bugün de unutulursa, kapının girişindeki o ahizeyi kaldırıp ağzıma gelen ne var ne yok söyleyecektim. Kapıyı sinirli bir şekilde açtım. Yemek paketim orada duruyordu. Hem de santimi santimine aynı yerde. Aynı siyah poşet! Evdeki kalın perdeler gibi...

İçindekileri hemen çıkarıp mutfak tezgahının üzerine koydum. Beş şişe vardı. İçi sıvı dolu. Başka da bir şey yoktu paketin içinden çıkan. “Demek bugün sıvı besin günüm” dedim içimden. Üzerinde “Kahvaltı” ve “Öğlen” etiketi yazan iki şişe sıvıyı üst üste içtim. Açtım. Dün de bir şey yememişim ve midemdeki sancı beni mahvediyordu.

Biraz evin içinde dolandım. Bütün günümü nasıl geçireceğimi düşünmeye başladım. Masanın üzerindeki kitaplardan birini alıp okuyayım dedim. Kitap okumayı hiç sevmezdim ki ben! Ne okuması? Televizyon kumandasını elime aldım, filmlerin arasından birini seçtim. İzlemeye başladım. Obeziteden ölen bir kadının ardından kocasının neler yaşadığını anlatan bir

filmdi. Merakla izlemeye başladım. Cansın'ı düşündüm izlerken. “Sana bir şey olursa ben yaşayamam,” derdi hep. Gözyaşlarım süzüldü, tuzlu tadı ağzıma geldi. İzledikçe ağladım, ağladım... Bir süre sonra şükür ki ağlamam durdu. Yüzümü yıkamak için banyoya gittim.

Neden sürekli ağlıyordum? Yıllardan beri tek bir gözyaşı damlası dökmemiştim. En son annemin cenazesinde ağlamıştım. Ondan sonra da bir daha hiç ağlamamıştım. Aradaki küçük ağlama krizlerim hariç tabii... Babam ben küçükken öldü. Boğazına kaçan bir patates diliminden hem de... Bu hayattaki tek akrabam annemdi. O da gidince tek başıma kaldım.

İlk zamanlarım ne zor geçmişti... Kan kusuyordum yalnızlıktan. Zamanla alıştım; kan kustumaya da yalnızlığımı da... Sonra yalnızlığımı bastırarak başka bir arkadaş buldum kendime. Aynı çocukluğumdaki hayal arkadaşım gibi, hem de beni hiçbir zaman terk etmeyecek bir akraba gibi...

Yiyecekler... Ne zaman ağlamak istesem ya da kendimi yalnız hissetsem hep yemek yedim. Onlar her zaman varlardı, yanımdaydılar ve ben istemedikçe de beni terk etmeyeceklerdi. Bunları düşünmek yine ağlattı beni. Banyonun kapısına oturdum, ağladım, ağladım...

Ağlamaktan yorgun düşmüştüm. Dinlenmeliydim.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

4. GÜN

Kendiliğimden uyandım. Bu sefer telefonumu aramadım. Hayali alarm sesi de duymadım. Artık bunların hayatımda olmadığını biliyordum. Yastığa baktım, üzerinde lekeler vardı. Ağlarken burnumu silmişim yastığın kılıfına. Çekmeceden yeni bir nevresim takımı çıkardım. Kirli olanı, çamaşır torbasına koydum. Yenilerini serdim. Masanın üzerine bıraktıkları kural-lar kağıdında, “Kirli çamaşır torbasını kapının dışına bırakınız,” yazıyordu. Çamaşır torbasını bırakıp yemek paketimi aldım. İçindekileri buzdolabına yerleştirdim. Bir bardak soğuk su içmek için dolaptaki pet şişe sudan birini aldım, kâğıt bardağıma doldurup sakince içtim.

Banyoya gittim. Dolaptaki temizlik malzemelerini aldım. Evi temizlemeye başladım. Dip köşe temizledim. Hareket etmek bana iyi hissettirmişti. Bugün karar vermişim, su dışında başka bir şey girmeyecekti mideme. Bol bol su içtim. Evdeki işler bittiğinde hava da kararmıştı. Duşa girip üzerimdeki teri akıttım. Kurulandım. Buzdolabından pet şişeyi çıkarıp bir bardak daha su içtim. Bir baş dönmesi hissettim. Tezgâha tutundum. Açlık-tan, tansiyonum düşmüş olmalıydı. Kendimi yatağa atmalydım. Uyumak en güzeliydi...

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

5. GÜN

Uyandım. Hava karanlıktı. Kapıya doğru gittim. Kapıyı açtım. Yemek paketimi açtım. İçindeki şişeyi aldım. Kahve vardı içinde. “Kahve mi? Hani kahve olmayacaktı?”

Şaşırdım. Ama maden bulmuş gibi sevinerek kafama diktim. Yemek paketinin içine attım. Paketin yanında küçük bir saksı vardı, renkli çiçekli. Renk sevmem ki ben... Bu evdeki gibi aşırıya kaçmadan gri ve siyah dışında tabii... Saksıyı dışarıda bıraktım. Kapıyı kapattım. Tuvalete girdim. İçerisi karanlıktı. Işığı açmadım. Tuvaletten çıktım.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

6. GÜN

Artık saatin çalmasını beklemeden uyanıyordum. Alışıyordum galiba. Kahvaltımı ederken düşündüm bunu. Saatin kaç olduğunu ya da hangi günde olduğumu merak etmiyordum. Zaman benim için havanın kararması ve aydınlanmasından ibaretti. Zamanla yarıştığım ve savaştığım vakitlerimi düşündüm. Zaman yetmiyor diye şikâyet ettiğim anlarımı da... Ne aptalmışım!

Şimdi zamandan bol bir şeyim yoktu. Uyumak, uyanmak, yemek yemek, yıkanmaktan başka yapacağım bir şey de yoktu. Belki bazen temizlik, ki o da canım isterse... Ertelemem gereken hiçbir şey de yoktu. Ne çok şeyi ertelemiştim şimdiye kadar kim bilir? Bu ertelediğim şeylerin bir listesini yapmaya karar verdim. Masanın üzerindeki defterin ilk sayfasını açtım, masaya oturdum. Ertelediklerimin listesini yazmaya başladım.

Bittiğinde hava kararmıştı. “Akşam yemeği” etiketli paketteki yemeğimi yedim. Çöplerini kapıya çıkardım. Renkli çiçeğin olduğu saksı hala oradaydı. Sadece renklerine baktım.

Banyoya gittim ve yıkandım. Bu sefer biraz daha uzun kaldım suyun altında. Nasılsa zamandan bol bir şeyim yoktu. Çıktım. Kurulandım. Islak havluyu yere attım çünkü havluyu yerine asmam da gerekmiyordu. Yalnızdım ve kimse bana karışamazdı. Plazanın camlarından birinin önüne geçtim. Cansın'ın pencere kenarına gittiğimdeki uyarlamaları geldi aklıma.

“Aman kimse görmesin seni böyle.”

Vücuduma baktım. Yağdan katman katman olmuş olan vücuduma... Ne zavallıymışım. Cansın'ın beni çıplak görecekları için böyle söylediğini sanmışım. Yine kulaklarım onun söy-

lediğini duymamış, gözlerim de kendi bedenimin çirkinliğini görmemişti.

Gördüğüm bu manzara midemi bulandırdı. Banyoya koştum, klozetin kapağını açmaya yetişemedim midemdekiler dışarı fırladı ve kapağa kustum. Kusarken de başım dönmeye başladı. Biraz nefes aldım olduğum yerde. Ayağa kalktım ve yüzümü yıkadım. Ağzımdaki kusmuk tadını temizledim. Ben aslında bu pisliği hak etmişim. Birçok şeyi hak ettiğim gibi bunu da hak etmişim.

Yavaşça yürüyerek çıktım banyodan. Çıkarken de ışığı kapattım.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

7. GÜN

Ambulansın sesiyle uyandım. Caddeden geçen ambulansın sesi odada yankılanıyordu. Zaten ağrıyan başım bu yankıyla hepten beter oldu. Sanki beynim başıma sığmıyordu da bur- numdan akmak istiyordu.

Sağ tarafıma döndüm. Ben hep yatağın sağ tarafında uyurdum. O ise solunda. Boş duran yatağa baktım. Varlığını, ruhumda tat bırakan sözlerini, en çok da onu uyurken izlemeyi özlemiştim. O kadar çok sigara içiyordu ki öksürüğüyle bölünürdü uykuları ve benim uykularım... Başucundaki sudan bir yudum alır, uykusuna kaldığı yerden devam ederdi. Evet benim sigarayı bırakmamı istiyordu. Ama kendisi de bir bağımlıydı. Ondan fazla olarak ben kiloluydum. Hem kilolu olup hem de sigara bağımlısı olmam daha büyük risk taşıyordu elbette. Cansın'ım haklıydı.

Sabahları beni uyandırmak için öperken “Prencesimi gece yine uyutmadım değil mi?” diye özür de dilerdi utanarak... Uyuyamadığım doğrudu ama sebebi onun öksürükleri değildi. Hazmedemediğim yiyeceklerin ağzıma gelmesinden dolayı nefessiz kaldığım için uyuyamıyordum. Bir gün “Hık” diye gidi- verecektim annemle babamın yanına. Ölümüne, babamınki gibi yediklerim sebep olacaktı. Neden kendime bunu yapıyordum, bir türlü çözemiyordum. Yiyeceklerle alıp veremediğim neydi? Neyi hazmedemiyordum bu kadar? Ah bir bilebilsem bunu her şey çözülecek de...

Kalktım. Duşa girdim. Dişlerimi fırçaladım. Halsizdim yine. Kapıdan yiyecek paketimi aldım ve oraya bıraktığımdan beri orada duran çiçeği... Renkleri güzeldi aslında. Masanın üstü-

ne koydum. Su verdim, yaprakları boynunu bükümüştü. Fazla vermiştim suyunu galiba, altından sızmaya başladı. Masanın üzerinde duran kitap ve defter ıslanmasın diye aceleyle sildim ama altta duran kitap ıslanmıştı. Kuruması için güneşe koymak istedim. İsmi ilgimi çekti.

“Kendinle Tanış.”

“Ne saçma bir isimmiş,” diye düşündüm. Sayfaları çevirmeye başladım. Bir sandalye çektim ve okumaya başladım. Her bir kelime bana birer ninni gibi geldi. Okudukça sakinleştim, sakinleştikçe okudum. Bitirdiğimde akşam olmuştu. Pakete baktım, hiçbir şey yemediğimi fark ettim. Bunu fark edince elim ayağım boşaldı. Tansiyonum düşmüştü galiba yine. Pakettekileri hızlıca mideme indirdim. Yine çiğnemedem neredeyse! Birkaç dakika sonra bir ağırlık bastı.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

8. GÜN

Uyandım ama bir türlü kendime gelemiyordum. Gözlerimin üzerinde bir ağırlık vardı. Ne duşa girmek ne de başka bir şey yapmak istiyordum. Mutfağa gittim, bir bardak su aldım. Koltuğa attım kendimi. Koltukta kapladığım yere baktım. Yarısından fazlaydı. Bardağı yere bıraktım, suyu içmekten de vazgeçtim. Geçen arabaları izlemeye başladım. Yolda yürüyenleri, karşıdan karşıya geçenleri... Denizdeki gemileri izlerken uyuyakalmışım.

Uyandığımda hava yine kararmıştı. Midem ağrıyordu. Koltuktan kalktım.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

9. GÜN

Sidik torbamın baskısıyla uyandım. Tuvalete gittim. Çıktım. Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

10. GÜN

Kitapta ne yazıyordu? “Öfkenizi içinizde tutmayın, dışarı çıkartın.” Ben de öfkemi dışarıya çıkarıyordum işte. Çevremde ne varsa tekmeliyordum. Duvarları bile. Ne güzel! Aynı kitapta tavsiye edildiği gibi yapıyordum. Bunun için hapsedilmemiş miydim buraya zaten? İçimdekilerden kurtulmak için! Ha? Yağlarımın önce bununla başlıyordum işe. Olmaz mıydı? İlla önce onların dediği gibi mi yapmalıydım her şeyi? Belki de onlar yanlıştı da ben doğrudum. Olamaz mıydı yani? Bu siktiğimin dünyasında bir ben mi haksızdım, bir ben mi her şeyi yanlış yapıyordum?

Avazım çıktığım kadar bağıryordum işte. Ne güzel! O şahane kitapta böyle yazmıyor muydu? Öfkenizi dışarı çıkartın, öfkenizi dışarı çıkartın, öfkenizi dışarı çıkartın! Öfkemi dışarı vuruyordum ben de.

Benim bu hiçbir yere sığmaz öfkemden televizyon da nasibini almıştı. Kırılan parçalarını toplamaya çalışırken parmağımı kestim. Kan görmeye dayanamazdım. Kan tutardı beni. Banyoya koştum ve havlululardan biriyle alelacele sardım. Daha fazla kan göremezdim çünkü başım dönmeye başlamıştı. Bu yüzden biraz başım dönmüş ve içim geçmişti.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

11. GÜN

Dişlerimin ağrısıyla uyandım. Yine çenemi sıkılmışım anlaşılan uyurken. Ağzımı açmaya çalıştım. Açamıyordum ağrıdan. Dolaba gittim ağrı kesici var mı diye bakmaya, yoktu. Ne kadar dolap varsa baktım. İçinde ne var ne yok indirdim.

Dişimin ağrısı migrenimi tetikleyecekti. İlaçlarım da çantamdaydı. Hay aksi! Çantamı da vermiştim. Tüm perdeleri kapamalı ve soğuk duş almalıyım. Perdeleri kapatabilmem için önce yerdeki cam parçalarını toplamalıyım. Büyük boy bir çöp torbası aldım. Bir yerimi kesmemeye çalışarak önce büyük parçaları topladım çabuk çabuk. Kalanları da süpürgeyle, küreğin içine hızlı hızlı süpürdüm. Çöpü kapının önüne koydum, yiyecek paketimi içeri aldım. Kovaya su doldurup, yerleri de bir telaşla sildim. Her yerde minik minik kan damlaları vardı.

Perdeleri kapatmak için pencereye gideyim derken ayağım kaydı ve düştüm. Başımı koltuğa çarptım. Başımın ağrısıyla uyandım. Migrenim de başlamıştı artık. Pencereye doğru baktım. Bu odada perde yoktu ki, lanet olsun! O sırada yerde kalmış, kurumuş kan damlası gözüme çarptı. Minnacıktı ama işte, kan tutardı beni. Yerleri silerken de kötü olmuşum.

Başımı çarptığım yerin ağrısı, kan, migrenim, hepsi beni alaşağı etmişti. Koltuğun kenarına tutunarak kalktım.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

12. GÜN

Uyandığımda içimde bir sakinlik vardı. Kalktım, perdeleri açtım ve yatağı topladım. Duşa girdim, çıktım. Bu sefer duşta daha da uzun kaldım. Sıcak su buz gibi olana kadar uzun. Dişlerimi fırçaladım. Saçlarımı taradım. Başımı çarptığım yer morarmış olmalıydı ki hala acıyordu. Çekmeceden temiz kıyafetler aldım ve giyindim.

Dairenin kapısını açtım. Yeni bir televizyon ekranı vardı. Yemek paketimle birlikte onu da içeri aldım. Kırılanın yerine koydum. Üzerinde, “Kahvaltı” etiketi olan hariç diğer yiyecekleri buzdolabına yerleştirdim. Kahvaltı paketimi açtım ve yedim. İki zeytin, iki dilim salatalık ve bir dilim peynir... Bunları yemem elbette iki dakikamı aldı.

Banyo dolabından süpürge ve kovayı aldım. Tüm evi süpürdüm, sildim. O minicik kan damlacığını da gözlerim yarı kapalı yok ettim. Islak yerleri bir havluyla kuruladım. Koltuğa geçip oturdum. Masadan bir kitap daha aldım. “Sen değiş, dünya değişsin!” yazanı. Yanıma da bir şişe su aldım. İlgimi çeken yerlerin altını çizdim, defterime yazdım bir yandan da.

Artık rahattım. Bu hayatta başıma gelmesinden en çok korktuğum şeylerden birini yaşamış ve atlatmışım. İlacım yokken migren krizine girmişim. Üstelik gidebileceğim bir hastane de yokken... En ağır ataklarımdan birini atlatmışım. Bu korkumun üstüne basıp geçebilmek bana çok iyi hissettirdi. Daha güçlü hissediyordum kendimi. Kaç gündür buradaydım, saat kaç, hangi gündeyiz bilmiyordum ama yıllardan beri ilk defa iyi hissettiğimi biliyordum.

Yıllardan beri insanların bana nasıl baktıklarının farkın-

daydım elbette. Kimisi merakla bakıyordu; bu kadar kiloyu bu bacaklarımla nasıl taşıyabiliyorum diye. Kimisi tiksinererek bakıyordu; yağlarımın katman katman oluşunu görünce. Kimisi de acıyarak bakıyordu; kurban edilecek bir koyuna baktıkları gibi. Ölümüme yaklaştığımı fark etmiyormuşum gibi... Ama en çok Cansın'ın gözündeki tiksinemeyi görmek beni üzüyor ve mahvediyordu.

Kilolarımla birlikte sağlık durumumun da kötüye gittiğinin farkındaydım. Nasıl olmayayım ki? Zor nefes alıp veriyordum, çok çabuk yoruluyordum, ayaklarım artık beni taşıyamıyordu. Üstelik belimin ağrısı da her geçen gün artıyordu. Sağlığımı gitgide kaybediyordum ama nasıl engel olacağımı, nereden başlayacağımı da bilemiyordum. Böyle yaşamak herkesten önce en çok bana zordu ve katlanılması çok güçtü. Kilo vermek istemediğim ve bir gün ölüp gideceğim için Cansın benden nefret ediyordu. Onu yalnız bırakacağım için... Anlamadığımı zannediyordu. Fakat gözleri her şeyi anlatıyordu. Yalnız kalmaktan, tek başına olmaktan o kadar korkuyordu ki... Sanki ben hiç korkmuyormuşum gibi!

İlişkimizin başında kilolarımızla ilgili bir konuda birbirimize asla baskı yapmayacağımıza dair anlaşmıştık. Ben bu anlaşmamıza harfi harfine uyuyordum. O ise buna rağmen herkes gibi diyet yapmam için baskı yapıyordu. Hem de herkesten daha fazla! Onunkinin diğerlerinden farkı, yaptığı baskının görünmeyen cinsten oluşuydu. Tesadüf icabı bulup eve getirdiği broşürler, yanlışlıkla attığı diyet programları, tanıştırdığı diyetisyen arkadaşları...

Anlaşmamızı bozması, ardı ardına söylediği saçma sapan yalanlar hadi neyse de, asıl sinir eden beni aptal yerine koyuyor olmasıydı. Siktliğimin herifi! Sanki ben bunları bulamazmışım ya da onlara ulaşamazmışım gibi... Hem de ondan çok, daha kolay; hem de bedavaya ulaşabileceğim şeylerdi bunlar. Bir kadın

dergisinin yöneticisiydim ben. İstedığıme ulaşamaz mıydım? Ahmak işte!

Üstelik her biri için birer başarı hikayesi adayıydım ne de olsa, öyle değil mi? Bedava olmasın da ne olsun? Sosyal medyalarında paylaşabilecekleri basit bir denektim ben. Adan Z'ye kuaförü, cilt bakımı, spor hocası, diyetisyenler, estetik doktorları emrime amadeydi. Bir ricama bakardı bu iş ama yapamıyordum işte. Baştan yaratılmak için adım atabilmek bu kadar kolay değil ki! Önce kendimi öldürmem gerekiyordu. Ayrıca nasıl hem ölen hem de öldüren olabilirdim ki? Mantığıma uymuyordu bu durum.

İş yerinde moda fotoğrafı çekimlerinin konseptini de müşterinin istediği şekilde ben hazırlardım. Onu bile ben yapardım. Kimseye elletmezdim ki işin bu kısmını. Elleri yüzlerine buluşturup kaç tane müşteriyi kaçırmıştı ahmaklar ordusu! Bununla da bitmezdi işim, nerede bitsin? Set günü, programın kusursuz bir şekilde işlenmesi için orada olurum. Olurdum da, hiç istemeyerek... Çünkü en çok mankenler tiksinererek bakarlardı bana. Neredeyse bacağımdan daha ince olan mankenler ordusu karşıma dikilir, aralarında kıkır kıkır gülüşüp sonra da tiksinererek gözlerini bana dikerlerdi. Bir süre daha aralarında konuşup siktir olup kulislerine giderler ve hazırlanmaya başlardı. Tabii ben gözlerine dik dik baktıktan bir süre sonra...

Fısıldayarak konuştuklarını zannederlerdi ama kulisteki telsizlerden her şeyi duyardım. Her yerde kulağım olması zorunluymuştu ne de olsa... İşim bu değil mi? Ağlamamak için ne kadar zor tutardım kendimi o zamanlarda... Kendimi koyuvermemek için kendimi yemeğe verir, hazırlanan açık büfeye gider, hamur işi ne varsa yemeye başlardım. O zaman da bu siska orospular birbirlerini dürtüp beni gösterirlerdi. Kuliste de "Gördünüz mü şişko patatesi, nasıl yiyor? Daha doğrusu yutuyor! Biz bir gram alsak ortalığı birbirine katar ama," diye konuşurlardı. Hepsini de duyardım.

İnsanların, özellik de kadınların ne kadar acımasız olduğunu çocukken öğrenmeye başlamıştım zaten. En çok kızlar dalga geçerdi benimle. Sınırları yoktu. Yaptıkları, söyledikleri zaten bildiğim bir şey olduğu için de şaşırıyordum ne mankenlere ne de diğerlerine. Ama yine de öfkeme yenik düşüyordum. Olmadık vakitlerde de intikamımı almak için hamleler yapıyordum. Yanlış zamanlarda yaptığım gereksiz çıkışlardan dolayı kaç kere patronun azarını yemiştim...

Bunlar her neyse de, beni en çok şaşırtan Cansın'ın acımazlığıydı. Onu hiçbir zaman bırakmayacağımı, bırakamayacağımı biliyordu. Aynı yemeklere bağımlı olduğum gibi onun bana bakmasına da bağımlı olmuşum. O, bu bağımlılığımı benden önce keşfetmişti zaten. Yalnız kalmaktan o kadar çok korkuyordu ki, kendisini asla terk edemeyecek bir bağımlı kadın yaratmıştı kendine. İlişkimizin tam olarak ikinci yılında "Cansın bağımlısı" olmuşum. Ama nasıl olmazdım ki? Ne zaman ağlasam yanımdaydı, ne zaman hastalansam, acıksam, gülssem, sinirlensem yanımda bitiverirdi Cansın. Her anımda hep o vardı. Ona olan bağımlılığım sadece duygusal olarak da değildi üstelik. Kilolarımın artmasıyla fiziksel kabiliyetlerim de azalmıştı. Kendimi bile yıkayamaz hale gelmişim. O yıkıyordu beni. Yağlı vücudumun aralarında oluşan büyük yaralarımı pansuman yapan da oydu. Evin alışverişini de o yapıyordu. Hayatımda ne lazımsa, ne gerekiyorsa hepsini o yapıyordu.

Zamanla, beni kendisinden başka kimseye ihtiyacı olmayan biri haline getirmişti. Zaten arkadaşım da yoktu ki. Kimse benimle ne bir yerde görünmek ne de evime gelip benim bu halimi yakından görmek istiyordu. Tek arkadaşım oydu. Ona olan bağımlılığımı arttırmak için her şeyi yapıyordu. İlişkimizin başında beni sevdiği için yaptığını düşündüğüm her şeyin aslında birer işkence unsuru olduğunu görebiliyordum ama buna karşı koyacak gücüm yoktu.

Bana bu kliniği önerdiğinde hemen kabul etme sebebim de buydu aslında. Cansın'dan biraz uzak kalmalıyım. Kartopu gibi büyüyordu yaptıkları ve benim de engel olacak ne gücüm ne de vaktim vardı. Her şeyden çok bunalmıştım; iş, ev, kilolarım ve Cansın... Uzun zamandan beri uzak kalabilmek için kendime fırsat yaratmaya çalışıyordum. Hatta ofisteki işlerimi ben olmasam da yürütülür hale sokmaya çalışıyordum. İşlerimi kısa sürede organize edebilmemin ve de izne kolayca çıkabilmemin de sebebi buydu. Hayattan bir mola istiyordum. O da bana vermişti.

Cansın'ın evlenme teklif etmesindeki asıl sebebi de biliyordum. Tapumu üzerine alıp iyice elimi kolumu bağlamak istiyordu. Bunun için de evlilik oyununu başlattı işte. Oysa evliliğin ne kadar gereksiz bir kurum olduğunu her seferinde söyleyip duran kendisiydi. Benim için de öyleydi. Evlilik demek, bir ömür boyu sürecek Cansın bağımlılığı demekti. Ancak onu şüpheye sokacak küçücük bir söz bile söylememeliydim. Hem ne kadar kötü olabilirdi ki? Beni bu dünyada seven tek insandı o. Hem de bu halimle...

Çocukluğumdan beri sakladığım bir gelinlik fotoğrafı vardı. Ona hep bahsederdim. Evlenebilmemin tek koşulu bu gelinliğin içine girebilmek ve güzel gözükme diye de şımarıklık yapardım ona. Elbette benim de her kadın gibi hayalim evlenmek, beyaz gelinliğin içinde kuğu gibi süzüm süzüm süzülme. Ancak önce yapmam gereken bir şey vardı. Ona olan bağımlılığımın kurtulmak... En azından bunu ümit ediyordum. Aptalca bir hayaldi belki bu ama bir gün zayıflayacaktım. İçimden bir yerden gelen o cılız ses, "Yapabilirsin," diyordu. Fakat ben o sese kulak veremeyecek kadar yorgundum. Yorgunluktan ziyade aslında bitkin... Cansın olmadan bunu tek başıma nasıl yapabileceğimi hiç bilmiyordum. Yine de madem bir oyun oynuyorduk kuralına göre olmalıydı her şey. O gelinliği giymek için ne gerekiyorsa yapacağımı söylemiş, kozunu görmüş ve kliniğe böyle tamam

demiştim. Üstelik bir süreliğine sigara ve kahveden leş gibi olmuş dişlerini görmeyecek ve ağzının kokusunu duymayacaktım. Daha ne olsun!

Aslında ondan o kadar uzaklaşmak istiyordum ki, ama bir o kadar da yanında kalmak... Hem korku hem heyecan içindeydim. Her şey çok karışıktı benim için. Cansından ayrı kalmak... Onsuz bir anım geçmiyordu ki benim. Bir yandan, Cansından mı yoksa onun baskılarından mı kurtulmalıyım onu anlamaya çalışıyordum. Bir yandan, çocukluğumdan beri hayalini kurduğum gelinliği giyebilecektim. Kilolarımı bu sefer verebilecektim belki de. Tabii hepsini veremezdim bu kadar kısa sürede ama bir adım atmıştım nihayetinde. Belki de her şey benim uydurmamdan ibaretti. Bedenimin hasta olduğu gibi aklım da hastaydı belki. Cansın tüm bunları sadece beni sevdiği için yapıyordu. Hiçbir şeyden emin olamıyordum artık. Kliniğin yatış sözleşmesinde yazılanları bile okumadan imzaladım. Bugüne kadar okumadan hiçbir şeyi imzalamamıştım. İşte orada, o an, onun için düşündüklerimi fark edecek diye çok korktum. Kendi korkusuyla o kadar perdelenmişti ki gözleri, bu düşüncelerimi fark edemez ve anlayamazdı. Ya onu bir gün bırakıp gidersem diye ödü kopuyordu. Sanki bende o göt varmış gibi...

Buraya girmeden önce doktorum beni ayrı bir odaya alıp, her şeyin yolunda olup olmadığını, bir isteğimin olup olmadığını sormuştu. "Lütfen beni izlemesine engel olun," diyebilmişim. Aptal bir bahaneyle bir şey kaçırmadığından emin olmak istercesine hemen gelmişti yanımıza. Fütursuzca odaya dalıvermişti. Zevzek!

O nasıl benden tiksiniyorsa ben de ondan tiksiniyordum. Bitmek bilmeyen sevişme isteğinden... Hatta biraz midemi bulandırıyor. Ben kendi vücudumu bile görmeye tahammül edemiyordum. Bir de onun kemiklerine yapışmış pis teninin tenime dokunması yok mu? Dayanamıyordum, ağlıyordum

sinirimden. O ise zevkten ağladığımı zannediyordu. Zavallı... Ben ağladıkça daha çok zevke geliyor, hayvanlar gibi çılgınlık atıyordu. Sigara ve kahve kokan terinin kokusunu tüm odaya yayarak hem de... Bir gün altımda kalıp ezilmesinden de korkuyordum. Neredeyse onun iki katı kadar kilom vardı. Bunu birkaç kere söylediğimde endişemin ne kadar yersiz olduğunu, kendisinin her şeyi kontrol altında tuttuğunu, ancak benim onun hayatında olmayışımın onu nefessiz bırakacağını söyleyip ikna etmişti beni. Salaklığıma doymayayım.

Kitapta sevdiğim yerleri not edeyim derken, ellerim kendi kendine aklımdan geçen bu cümleleri yazıvermişti. Sayfalarca yazmıştım ve şaşkındım. Havanın karardığını bile fark etmemiştim.

Yine başım dönüyordu. Açlığa nasıl dayanacağını bulmaya çalışıyordu zavallı vücudum. Defteri kapadım. Ayağa kalktım. Ayağa kalkınca başımın dönmesi arttı.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

13. GÜN

Onun duymak istediklerini değil, kendi istediklerimi anlatmak istiyordum artık. Dün deftere yazdıklarımı okurken fark ettim bunu. Bunu da deftere not ettim. Sonra midem ağzıma geldi ve kustum. Hem de yazdıklarımın üzerine kustum. Bir süre öylece kalakaldım. Kusmuğumu izledim. Yüzümü yıkamak için banyoya gittim. Ve sonra...

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

14. GÜN

Gözyaşlarım akıyordu uyandığımda. Bu sefer gözyaşlarımı silmedim. Tuttuğum yaşlardı bunlar biliyordum, artık anlamıştım. Akmasına izin verdim. Bütün gün yataktan çıkmadan hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Ağlamaktan yorgun düştüğüm zamanlarda da tekrar uyudum.

Perdeler hala kapalıydı ve saat kaç olmuştu bilmiyorum. Tuvalete gitmek için kalktım, başım dönüyordu. İşedim. Olmayan aynada kendime baktım. Hafifçe gülümsedim çünkü ağlamaktan sıkılmıştım. Sonra...

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

15. GÜN

Uyanır uyanmaz kendimi suyun altına attım. Buz gibi suyla yıkandım ve bu sefer üşümedim. Dün yangın yeri gibiydi bedeninim. Soğuk su söndürdü sanki o yangının kalıntılarını.

Dişlerimi fırçalamak için diş fırçasına uzandım, aynaya bakmıyordum ne zamandır. Kaldırıp baktım çirkin bulduğum yüzüme. Dişlerimi fırçalarken olmayan aynada bir daha baktım gözlerimin içine doğru. Tükürdüm. Aynı babamın yüzüme tükürdüğü gibi. Bir anda hatırladım. Amcasının oğluyla evlenmek istemediğimi söylediğimde “Senden bir bok olmaz,” deyişini hatırladım. Daha 15 yaşındaydım. Sonra... Sonra tekrar hatırladım. Annemin “Seni kim alır bu çirkinliğiyle? Git de bir aynaya bak!” deyişini hatırladım. Dişlerimi fırçalamayı bıraktım. Olmayan aynada geçmişimi görmek istemedim daha fazla.

Yere oturdum ve ağlamaya başladım. Ne kadar sürdü bu seferki ağlama nöbetim bilmiyorum. Gözümü açtığımda yerde uzanmıştım. Kalktım. Yerler ıslaktı. Ayağım kaydı ve yine düştüm. Kafamı lavabonun kenarına çarptım. Kan akmaya başladı boynuma doğru. Kan görmeye dayanamazdım.

Gözlerim karardı. Zar zor ayağa kalktım. Elim başımdaydı kanı durdurmak için. Uzanmalıydım bir an önce.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

16. GÜN

Uyandım ve içerdeki koltuğa gittim. Oturmadan önce dolaptan soğuk su aldım. Yan daireden sesler geliyordu. Gelen sesleri daha rahat duymak için duvarın yanına doğru gittim. Sanırım “Açım,” diye ağlıyordu bir ses. Gelen bu boğuk sesin, “Lütfen...” diye yalvardığını da duyuyordum.

Ben de açtım. Koltuğa geri döndüm. Ağlama sesi bir süre daha devam etti. Sonra kesildi. Aynı benimki gibi. Bir süre karşı blokta oturan ailenin küçük kızını izledim. Pembe odasında yaşayan, dünyadan habersiz bir prenesti. Kendi kendime bir kahkaha patlattım. Kurduğum preneslik hayallerimin boşluğu için... Ayrıca pembe renginden de tiksiniirdim.

Daha fazla izlememek için koltuktan kalkıp yatmak üzere küçük koridora yöneldim. Işığı açmamıştım, karanlıktı. Düşecektim yine ki son anda kurtardım kendimi. Bu sefer küçük bir ayak burkulmasıyla atlatmıştım.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

17. GÜN

Gözümü açar açmaz yemek paketimi almak için kapıya doğru koştum. Sadece yemek yemek istiyordum. Kapıyı açtığımda onu gördüm. Yan dairededeki, ağlayanı...

Yemek paketim gelmemişi henüz. Açtım. Ona doğru büyük bir adım attım ve dudaklarına yapıştım. Kapının eşiginde becerdi beni. Doydum ve daireme geri döndüm.

Tansiyonum yine düşmüştü ama bu sefer açlıktan değil...

Bir süre sonra yemek geldi mi diye kontrol etmek için kapıya gittim tekrar. Kapıyı açtım ve yemek paketimi her zaman bıraktıkları yerden aldım. Uzun uzun çiğneyerek mideme inmesi için sakince bekledim. Kapının arkasında... Oracıkta... Öylece... Ayakta...

Mideme yemeklerin inmesiyle ayaklarımın bağı çözüldü. Kendimi bırakmalıydım.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

Gülümsüyordum...

18. GÜN

Kaç gündür Cansın'ı düşünmediğimi fark ettim. Bana bin bir türlü yalan söyleyerek buraya tıkan hayatımın aşkını, öteki yarımı... Benden her zaman gerçekleri saklayan ve sakladıklarını görmediğimi sanan müstakbel eşimi! Yalanlarından da, sakladıklarından da, leş gibi sigara kokan nefesinden de tiksiniyordum. En çok da zayıflığından, kemiklerine yapışmış buruşuk derisinden tiksiniyordum.

Midem bulandı. Kusmak için tuvalete koştum. Kusamadım bile...

Elimi yüzümü yıkadım. Onun pisliğinin zerresinin üzerimde kalmasını istemiyordum. Boğazıma parmak atıp kusturdum kendimi. Doya doya kustum. Aynı onun beni doya doya siktiği gibi... Öyle diyordu ya bana!

“Benim yemek yememe gerek yok ki... Sen doyuruyorsun beni.”

Başım dönüyordu yine, bu kez düşmek ve bir yerimi incitmek istemiyordum.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

19. GÜN

Uyandım ve kapıya koştum. O da oradaydı. Bu sefer o, bana doğru adımını attı. Kolumdan çaktı ve içeri aldı. Bu kez kapıda değil, kendi dairesinin koltuğunda becerdi beni. Saçlarımı okşadı. İrkildim. Cansın da böyle okşardı. Kaçtım oradan. Hemen kendi dairemin banyosundaki duşun altına attım kendimi. Ondan kalan ne varsa üzerimden atmak için.

Soğuk suyun altında uzun kalmış olmalıyım ki titremeye kendime geldim. Suyu kapattım. Hızlıca bornozu giyindim. Çok üşüyordum, ısınmalıydım. Üstelik de açtım.

Banyodan çıkarken yine ayağım kaydı. Neredeyse düşüyordum. Ayağım burkuldu. Bu kez sağ ayağım...

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

20. GÜN

Uyandım, gülümsüyordum. Banyoya gittim. Ilık suyun altında yıkandım. Suyun soğumasını beklemeden sakince duştan çıktım. Kaymamak için bu sefer yere havluyu koymuştum. Ayaklarımı kuruladım. Yine olmayan aynaya bakarak güzelce saçlarımı taradım. Dişlerimi fırçaladım.

Sakince içeri doğru yürüdüm. Ayağımın üstüne basamıyordum. Belli ki bu sefer fena burkmuştum.

Çekmededeki spor kıyafetlerden birini aldım ve giyindim. Pantolonu giydikten sonra bir rahatsızlık hissettim. Belimdeki ipini biraz daha sıkılaştırdım. “Bir tuhafılık var,” dedim. Aynaya bakmak istedim ama ayna yoktu ki! Odanın perdelerini açtım hızlıca. Kendime bakmak için. Çökmüş gözlerim dışında her şey aynı gözüküyordu.

Elimi belime götürdüm ve bir farklılık hissettim. Tekrar gülümsedim. Tuhaflığın sebebini anladım. İlk önce belimdeki yağlardan kilo vermişim demek... Giydiğim spor pantolonun ipini biraz daha sıktım. Mutluydum galiba... Başımı döndüren değişik bir sıcaklık yayıldı içimde.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

21. GÜN

Uyandım ve kapıdaki paketimi almak için kapıyı açtım. Yemek paketinin her zaman durduğu yerde o vardı. Gülümsedim onu öyle görünce. Belki de kapımda uyumuştum... Bunu düşününce tekrar gülümsedim. Nazikçe üzerinden atladım ve yemek paketimi aldım. İçinde sadece bir not vardı: “Bugün son gününüz. Sadece su içiniz,” yazıyordu. Notun sonuna da bir gülümseme emojisi yapmışlardı.

Ben de gülümsedim. Onun üzerinden tekrar nazikçe atladım ve kapıyı kapatmadan içeri doğru yürüdüm.

Sendelemeden yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım. Büyük bir pet şişe suyla birlikte... Gülümseye devam ediyordum.

Yarın yeni bir gündü. Üçümüz için de...

21/ İKİNİN ÖTEKİ BİRİ

1. GÜN

Aylardan beri düşünüyör ve bir çıkış yolu arıyordum. Elbette vardı. Belki de gözümün önündeydi de ben göremiyordum. Telaşlı ve paniktım. Efsun'dan bu hallerimi gizleyemez hale gelmişim. İşlerinin yoğunluğu arasında beni bir kereden daha fazla aramaya başladıysa kesin bendeki değişimi fark etmişti. Günlerden beri uyuyamıyordum. Gözlerimin altı mosmor olmuştu. Ne yiyor ne de içebiliyordum. Neredeyse üç kilo daha vermişim. Bilmiyorum, daha fazlaydı belki de... Bildiğim, bunun iyi bir şey olmadığı ve bu iyi olmayan şeyi de ondan gizleyemeyeceğimdi. Kilo kaybettiğimi fark etmemesi mümkün değildi. Ancak bir mucize beni kurtarabilirdi.

Doktoru, "Bu böyle olmaz buna bir çözüm bulmalısınız. Siz sağlam olmalısınız ki işleri yoluna koyalım. Ama siz böyle uyumaz, yemez içmezseniz; üstüne üstlük bu kadar da sigara içerseniz hiç olmaz! Size müdahale etmek zorunda kalacağım. Zaten çok zayıf bir bünyeye sahipsiniz. Sağlıksızlık hatta ölüm sınırına doğru gidiyorsunuz," diye ciddi bir şekilde beni uyardığında paniğim daha da arttı. Planımı gerçekleştirmeden başıma bir şey gelmemeliydi. Çocukluğumdan beri doktorların ciddi uyarılarını duymaya alışıkım. Çoğunu da duymazlıktan gelirdim zaten. Arada bir hastaneye yatarım. Bir hafta, en çok da on gün içinde toparlayıverirdim. Dipçik gibi olurum hatta. Her zamanki gibi doktorun söylediklerini kulak arkası yaptım. Sadece kendim için olanları tabii ki...

Efsun da doktorların söylediği hiçbir şeye kulak asılmıyordu, aynı benim gibi. Ruh eşimdi o benim! Hatta ilişkimizin başında anlaşmıştık, ne o ne de ben birbirimize kilolarımızla ilgili

doktora gitmemiz gerektiğini söylemeyecek, ima etmeyecek ve hiçbir şekilde birbirimizi buna zorlamayacaktık. Hadi diyelim doktora gittik, doktorun söylediklerini yapmak konusunda birbirimize hiçbir şekilde baskı yapmayacaktık. Benim canıma minnetti. Çocukluğumdan beri yapılan baskılardan bıkmışım zaten. Efsun'umu bana Allah göndermişti sanki. Kendim için ne istiyorsam o da kendisi için aynısını istiyordu. İlişkimizin yıllardan beri sürebilmesinin tek sebebi buydu bence.

Yıllar içinde birbirimizi daha iyi tanımış, bir elmanın iki yarısı gibi olmuştu. O benim kadın halimdi, ben de onun erkek hali. Bir süre sonra konuşmalarımız bile azalmıştı. Sözler gerekmiyordu ki... Biz, birbirimize dokunmalarımızdan ve bakışmalarımızdan anlıyorduk ne anlatmak istediğimizi. Yan yana olmamız, birbirimize dokunmamız yeterdi. Yine de Efsun arada sitem ederdi. "Aşkım biraz daha az mı konuşsak?" diye. "Çok yorgunum biliyorsun," diye de eklerdi. Kalbimi kırmamak için yine de sohbet ederdi benimle. Zavallı sevgilim, ne kadar çok çalışıyordu bizim için ve geleceğimiz için... Benim çalışmadığımı düşündüğümde, omuzundaki yükün ağırlığının verdiği yorgunluğu daha da iyi anlıyordum. Keşke sağlığım iyi olsaydı da ben de bir an önce çalışmaya başlayabilseydim... O da işi gücü bıraksa ve bir de çocuğumuz olsa... Belki iki... Bundan daha güzel ne olabilirdi ki!

Uzun vakittir evlilik teklif etmeyi düşünüyordum. Ya redderse benim gibi birisiyle evlenmeyi diye korkup vazgeçiyordum. Ama bu sefer kararlıyım. Evlilik teklifini yapacaktım. Doktorunun söyledikleri kalbimi sıkıştırıyordu. Böyle giderse organ yetmezliğinden ölebilirdi. Gözümün önünde ölüme koşuyordu benim minik prensesim... Onu ölümün elinden kurtaracaktım; masallardaki prenslerin prenseslerini kurtardığı gibi kurtaracaktım. Bu gidişatı durdurabilecek tek kişi bendim. Dudağına öpücüğü kondurup ölüm uykusundan da uyandı-

racaktım prensesimi. Hem ona bir şey olsa ben bu dünyada yapayalnız kalırdım. Ayrıca onsuz nasıl nefes alacağımı bile bilmiyordum...

O sabah uyandığım da sigaramı içerken gözümün önünde duran, bulamadığım çözümümü nihayet bulmuştum. İşte çözüm oracıkta duruyordu. Tam da karşımda! Bir fotoğraf çerçevesinin içindeydi. Efsun'un özenle yerleştirdiği o fotoğraf çıkaracaktı beni bu telaşlı ve panik hallerimden. En çok da korkumdan kurtulacaktım. Hem benden hem de kendinden vazgeçeceği korkusu beni yiyip bitiriyordu çünkü. Çocukluğundan beri saklıyordu o fotoğrafı. Bir gün evlenirse giyeceği gelinlik öyle olacakmış. Hayalini kurduğu gelinliği giyebilmesi için doktorunun söylediklerini harfiyen yapması gerektiğini tatlı tatlı anlatabilmenin yolu buydu. Onu ikna etmenin yolu buydu! Tabii ki öncesinde evlilik teklifimi yapacaktım. Ona ne diyetisyenler ne doktorlar bulmuştum da hiçbirini kabul etmemişti. Hazır değilim diye elinin tersiyle itmişti tüm tekliflerimi. Ama ben dersimi almıştım. Artık ne yapmayacağımı biliyordum. Düzenli olarak kliniğin doktoruna gidip tavsiyeler alıyordum. Bunları da ona fark ettirmeden sırayla uyguluyordum. Yani bu sefer kabul etmemesi için hiçbir neden yoktu. Üstelik evlenecektik de! Gerçi, biz hayat arkadaşı olmuştuk çoktan. Evlenmemize gerek yoktu. Bunu da hep konuşuyorduk ama ben emindim, Efsun içten içe o günün hayalini kuruyordu. Hem o bizim için bu kadar canla başla çalışırken bir imzanın sözü mü olurdu? Sağlık durumu o kadar kötüye gidiyordu ki çok hızlı hareket etmeliydim. Kendini yıkayamaz hale gelmişti benim prensesim. Kat kat yağlarının arasında yaralar açılmaya başlamıştı. Hem de cılk yaralar! Üstelik çevresinde benden başka kimse de kalmamıştı. İçinde bulunduğu hali kimsenin görmesini istemiyordu. Çok da haklıydı. Bazen ben bile bakmaya dayanamıyordum. Midem kalkıyordu. Hele bir de sevişirken... Altında kalıp ezileceğim

diye çok korkuyordum. Hatta bazen ağırlığının kemiklerime kadar verdiği acıdan çığlıklar atıyordum. Allah'tan sigara ve kahve vardı. Üst üste içtiğim çay ve sigaralarla bu durumum üstesinden gelebiliyordum.

Kafamı toplamalı, bu işi hızlıca organize etmeliydim. Her şeyden önce işyerine gidip patronuyla konuşmam gerekiyordu. Gerekli ayarlamaları yapabilmek için ilk adım bu olmalıydı. Anlayışlı bir patronu vardı. Durumu kısaca anlattım patronuna. Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu da ekledim tabii ki. İşinin Efsun için ne kadar önemli olduğunu zaten herkes biliyordu. Patronu da... Yirmi bir günlük izin istiyordum sadece. Hem yıllardan beri izin kullanmamıştı. Ayrıca izne çıkmadan önce de tüm işlerini ayarlayacaktı zaten. Yokluğu fark edilmeyecekti bile. Patronu, "O pek mümkün değil. Yani, Efsun'un yokluğunun fark edilmemesi... Belki ofisteki sessizlikten ve sakinlikten ancak..." diye eklemiş ve izni de vermişti. Aslında bu konuda çok haklıydı. Son yıllarda, bozulan sağlığının etkisiyle gerginliği tırmanışa geçmişti. Yerli yersiz zamanlarda etrafı öfkesiyle yıkıp geçiyordu. Ne hale geldiğini kendisi dışında herkes görüyordu. Şirketin gözde elemanlarından biri olmasa çoktan kapı önüne koyulurdu. En korktuğu şey de buydu aslında, işsiz kalmak... İşsiz kalmak, aç kalmakla eşti onun için. Oysa önümüzdeki beş yılımızı garantileyecek birikimimizi yapmıştık. Onun tabiriyle küpümüzü doldurmuştuk ama o yine de korkuyor, korktukça da işine sarılıyordu. Bana ve yiyeceklere sarıldığı gibi... Bağım-lılığının derecesi de her geçen gün artıyordu.

Patronuna anlayışı için teşekkür edip yanından ayrıldım ve bu konuşmanın aramızda kalmasını rica ettim. Efsun'un olan bitenden haberi yoktu ve olmayacaktı da... Ben, kendime bile söyleyemezken, ona nasıl söyleyeceğimi henüz bilemiyordum. İlk defa ondan ayrı kalacaktım. İşe gittiği vakitler haricinde her yerde her zaman beraberdik.

“Akşam yemeği için evde buluşalım mı, işin kaçta biter? Sana sevdiğin makarnadan hazırlayayım,” diye mesaj attım. “23.00’te evdeyim. Şahane olur!” diye cevap verdi hemencecik. Gün içinde konuşamazdık ama gönderdiğim mesajlara muhakkak anında cevap verirdi. “Anlaştık o zaman,” diye yanıtladım ben de. En sevdiği yemekleri hazırlamak için gerekli olan malzemeleri almaya markete girdim. Yemek yemeyi sevmezdim ama yapmayı çok severdim. Bir de karşımda iştahla yiyen biri oldu mu, keyfime diyecek olmazdı!

Gece 23.00 olmadan masayı çoktan hazır etmişim bile. Gelir gelmez masaya otururdu. Açlığa dayanamazdı. Tansiyonu düşer, başı dönerdi. Kaç kere sendelemiş, düşeyazmıştı zavallım. Ah! O ayak bileklerinin dili olsa da konuşsa... Kaç yerinden burkuldu kim bilir... O cüssenin yere düştüğünü düşünemiyorum bile! Tartılmayı bıraktığında doksan kiloydu. Herhalde ben tek başıma kaldıramazdım onu. Hiç konuşmadan yemeğe oturduk. Bütün gün az yemek yediği tüm hazırladıklarımı yirmi dakika içinde bitirmesinden belliydi.

“Doydun mu?”

“Şimdilik...”

“Hadi gel kahvelerimizi içelim. Yanında da en sevdiğin pastadan kalın bir dilim?”

“Ne diyeyim, Allah derim!”

Koltuğa geçtik. Kahvelerimizi içtik. Pastasını yedi. Başını dizlerimin üzerine koydu. Saçlarını sevmeye başladım. En sevdiğimdi bu... Saçlarını sevmek... O sırada gelen mesajlarına cevap verdi. Ben konuya nereden başlayacağımı bir türlü bilemiyordum ki önümüzdeki cuma işim olup olmadığını sordu.

“Neden?”

“Asistanım evleniyor, beraber gidelim mi?”

“O gün vakıfta gönüllü çalışmıyorum sanırım ama tekrar kontrol ederim. Eğer boşsam tabii ki gideriz.”

“Harikasın, teşekkür ederim.”

Bir süre bekledikten sonra “Peki biz ne zaman evleneceğiz?” diye sordum aniden. Bu soruyu hiç düşünmeden sormuştum. Kelimeler dökülürmüşüti ağzımdan birdenbire. Efsun, “Ne zaman istersen...” dedi. Sorumu anında cevaplamıştı, sanki uzun zamandan beri bu soruyu bekliyormuş gibi... Şakındım. Sadece “Peki,” diyebilmişim. Ardından yine düşünmeden, “Hemen o zaman,” dedim. “Hemen olmaz, önce biraz zayıflamam gerekir. Bana göre bir gelinlik bulmamız şu an pek mümkün değil,” diye ekledi. Bunu söylerken biraz düşünmüştü ve sesinde bir tuhafılık vardı. “Peki ne yapalım... bekleyeceğiz el mahkûm,” dedim.

Her şeyin bu kadar kolay olmasına şaşırıyordum bir taraftan da. “Benim bir kampa girmem lazım, hani şu yirmi bir günlük diyetler var. Aslında onlardan yapabilirsem çok hızlı kilo veririm de işte biliyorsun... Bir başlayabilsem. Zaten ne yiyip ne yemem gerektiğini biliyorum. İşlerimi ayarlayıp kendimi izine çıkarmalıyım da, o da pek mümkün gözüküyor; biliyorsun klasik...” dedi ve dudağıma bir öpücük kondurdu. Ardından, “Artık uyuyalım mı? Biliyorsun yarın çok erken kalkacağım,” dedi. Sesimdeki heyecanı gizlemeye çalışarak, “Sen yat canım. Ben ortalığı toparlayıp gelirim yanına,” diyebilirdim. Efsun tuhafılığı anlamıştı. “Sen iyi misin? Bir tuhaftın bütün gün. Ayrıca mesajlarıma da geç cevap yazdın,” diye sorguladı. Sanki arkasından iş çevirdiğimi anlamış gibiydi. Yine paniklemişim. “Yok hayır, iyiyim iyiyim. Aklım vakıftaki bir şeylere takıldı, onlarla uğraştım biraz,” diye hızlıca geçiştirdim. Her zamanki gülümsemesiyle, “Sen her şeyin üstesinden gelirsin. Kimin sevgilisisin? Hem zaten gönüllü olarak çalışıyorsun. Bu kadar ciddiye alma orayı, yorma kendini. Gitmezsın olur biter,” dedi. “Haklısın, hadi sen yat canım. Ben de birazdan gelirim,” deyip onu yatağa gönderdim.

Yattığından emin olur olmaz da doktoruna bir mail attım.

Diyete girmeyi kabul ettiğini, bu konuda nasıl hareket etmemiz gerektiğini sordum. Anında cevapladı neredeyse. Çok sevindiğini, böyle hastaları için bir rezidans evleri olduğunu yazdı. Hastaların üzerindeki baskının artmaması için şehrin dışında değil, şehrin tam da ortasında bir yer olduğunu ve odalarda -banyo hariç- sağlık durumunu takip edebilmek için kameraların olduğunu, tam bir detox sağlayabilmek için de TV yayınının, telefonun ve internetin olmadığını söyledi. Gönderdiği tanıtım dosyasında tüm ayrıntılar vardı zaten. Aklıma takılan bir soru olursa asistanına sorabileceğimi de eklemişti mailinde.

Tanıtım dosyasını inceledim. Gerçekten her haliyle tam bir detox programıydı. Evin içinden örnek fotoğraflar, kampa girmiş çıkmış hastaların röportajları bulunuyordu. İşin en zor kısmı kabul etmesi değil de kendi isteğiyle bu kampa gireceğine dair bir evrak imzalaması gerekliliği idi. Her şeyi okur, didik didik ederdi. Bakalım ona evrakları nasıl imzalatacaktım? Allah büyüktü.

Ertesi sabah uyandığımda çoktan işe gitmişti. Birkaç gün bu konu hakkında hiç konuşmamaya karar verdim. Dikkat çekmek istemiyordum. Önce doktoruna gittim. Asistanından detaylı bilgi almalydım çünkü aklıma takılan birkaç soru vardı. Sağlığının ve kendisinin güvende olduğundan emin olmalıydım.

Saat 15.00'te doktorun kliniğindeydim. Asistanı, tanıtım broşürlerinde yazanları tekrar anlattı. Kalacağı daireyi görmemin sistemi daha kolay anlamama yardımcı olacağını da söyledi. Aynı plazada kiraladıkları stüdyo dairelerden birine çıktık dışarıyı gören cam asansörle.

İçerideki eşyaların neden az olduğunu sorduğumda "Sadece ihtiyaç olanlar," diyerek kısa bir cevap verdi... Kitaplar, filmler ve duygu durumlarını yazmak için koydukları boş defteri de gösterdi. İyi de Efsun ne okumayı ne de yazmayı severdi. "Neyse," dedim içimden. Açar film izler bütün gün. Kameraları yerleştirdikleri yerleri gösterdi. Yirmi dört saat sağlık duru-

munun kontrolü için Efsun'u gözlemleyeceklerini de söyledi. Bağımlılıklarıyla hem yalnız başına mücadele edecekleri ve hem de kelimenin tam anlamıyla yalnız kalacakları ağır ve zorlu bir dönem olacaktı bu. Bu sebeple, intihar riskine karşı da önlem aldıklarını belirtip, bu önlemleri de detaylıca anlattı. Daireler balkonsuzdu. Açılmayan ve aynı zamanda kırılmaz camlar, kesici malzemelerin olmaması gibi önlemler de vardı. Yine de içim rahat etmezse istediğim zaman bana verecekleri şifrelerle görüntülü sisteme girip Efsun'u ben de izleyebilecektim. Doktorun bu konuda aldığı ödülleri, bağımlılıkları tedavi konusunda ne kadar uzman olduğunu da anlatıyordu asistan evin geri kalanını gezdirirken. Gerçi bu gösterdikleri yere pek de ev denemezdi. İki odadan ibaret bir evcikti...

Yemek paketlerinin hazırlandığı mutfak, gözlem odasını, acil durumlar için kurulmuş mini kliniklerini, yirmi dört saat bekleyen ambulanslarını tek tek gösterdi. İmzalaması için evraklar ve ödeme hakkında bilgilendirme yaptı, yatış için uygun olan ilk müsait tarihlerini de söyledi. Tüm bunları anlatırken yüzünde kocaman, samimiyetsiz bir gülümseme vardı.

Teşekkür edip yanından ayrıldım. Efsun'a bunu nasıl anlatacağımı ve evrakları nasıl imzalatacağımı düşünürken telefonum çaldı. Arayan Efsundu. Beni aramazdı genelde. Önemli bir şey olmalıydı. Sanki ondan gizli işler çevirdiğimi bilircesine ne yaptığımı sordu her zamanki otoriter sesiyle. Dışarıdaki bütün işlerimizi ben hallettiğim için birkaç detox programı yapan bir yer bulduğumu, bir tanesinin de mantıklı geldiğini ve o yere bakmaya gittiğimi söyledim. Ben hiçbir acelemiz olmadığını anlatırken o, "Ben patronumla konuştum ve pazartesi izine çıkabiliyorum. İçine sındiyse benim için tamamdır. Sana güveniyorum. Şimdi kapatmam lazım," deyip telefonu pat diye kapadı. Yine şaşkınlık içindeydim. Bu kadar hızlı ilerleyeceğimizi bilsem çoktan evlilik teklif ederdim diye düşündüm, gülümsedim.

Meğer keramet evlilikteymiş.

O hafta sonu, canı ne istiyorsa yedi. Neredeyse kusana kadar... Anlatmamı ister misin programı diye sorduğumda da “Hiç gerek yok, ezbere bildiğim şeyler bunlar. Nereyi imzalamam gerekiyor onu göster sadece,” dedi. Bu iş de bir çırpıda çözülmüştü. Allah gerçekten yardım ediyordu. Şaşkındım. Oysa ona yalan söylediğim için içim içimi yiyordu. Bu hiç de bildiği o detox kamplarından biri değildi.

Pazartesi sabahı telefonun alarm sesiyle uyandığımda Efsun çoktan üçüncü fincan kahvesini içmiştir diye düşünüyordum. “Hadi ama!” diyen sesiyle apar topar yataktan kalkıp otuma odasına doğru gidiyordum ki çoktan ayakkabılarını giydiğini ve beni kapıda beklediğini gördüm. Yine şaşırdım. Her şeyin bu kadar hızlı ve çabuk olması gerçekten de pek tuhaftı. Bu durum beni tedirgin ediyordu. Acaba son anda vaz mı geçecekti? Gece kıyafetleri ile uyuyakaldığı ve duş alamadığı için çok rahatsız olduğunu, klinikte duş alacağını söyleyip, “Hadi ama, geç kalmayı hiç sevmiyorum biliyorsun,” diye kolumdan çekiştirmeye bile başlamıştı bile... “Bilmez miyim!” deyip gülümsedim. Elimdeki valizi alırken hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını, sadece kendisini götürmemin yeterli olduğunu söyledim. İki dakikaya hazırlanıp geleceğimi de ekledim. Ardından da dudağına bir öpücük kondurup, “Tekrar günaydın sevgilim, bugün yeni başlayacak olan hayatımızın ilk günü...” gibi saçma sapan hiç kurmadığım romantik cümlelerden birini kurdum. Nefesi her zamanki gibi leş gibi sigara ve kahve tadındaydı. Midemi bulandırdı sabah sabah ağzının tadı.

Hızlıca hazırlandım. Efsun bu sırada dışarıya çıkmış, arabayı çoktan garajdan çıkarmıştı. On beş dakika sonra da klinikteydik. Bir an önce gitmek istiyor gibi hızlı kullandı arabayı. Hiç de huyu değildi böylesine hızlı araba kullanmak. Anlaşılan bugün benim her şeye şaşırma günümdü. “Neyse,” dedim; “Gergindir

şimdi.” İlk defa bu kadar ayrı kalacağız, hem de bu kamp... Anlayışlı olmalıydım.

Arabanın anahtarını kliğinin valesine verdi ve yine bana, “Hadi ama biraz çabuk!” diyerek acele acele giriş kapısına doğru önden önden yürüdü. Ben de arkasından koşar adımlarla gittim. Kliniğin bekleme salonunda oturmuş bizi çağırılmaları beklerken, Efsun garip ve paniklemiş bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Elbette çok normaldi. Vakit yaklaşmıştı.

“Değişik bir yer burası anlaşılan. Daha önce gittiğim yerlere benzemiyor. Sana güvенеceğimi biliyordum aşkım. Farklı bir yer bulacağından emindim. Yirmi bir günü bir atlattım mı gerisi gelir zaten. Vücut alışıyor ve sonra hızlıca kilo vermeye başlıyorsun. Tek sorunum var, senden o kadar gün nasıl ayrı kalacağım?”

Efsun tüm bunları bir çırpıda söylemişti. Tek nefeste... Aynı bana burayı gezdiren asistan gibi gülümsediğimden emin olarak, “Sayılı gün çabuk geçer. Hem unutma bunu ikimiz için, düğünümüz için yapıyorsun,” dedim. “Harikasın sen aşkım benim. Benim için ne kadar büyük fedakarlıklar yapıyorsun farkındayım. Yalnız kalmaktan nefret ettiğini biliyorum. Sana söz veriyorum bu sefer başaracağım,” dedi kararlılıkla.

“Yapacak bir şey yok, nefret ediyorum ama sen bizim için bu kadar büyük fedakârlık yaparken ben de birazcık fedakârlık yapayım değil mi?” dedim. Bir güzel sıkı sıkı sarıldım. “Hadi bakalım, artık çıkalım,” diyerek elinden tuttum. Hemşirenin getirdiği tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım ettim. Ayağı burkulmuştu ve hala üzerine tam basamıyordu. “Hadi bakalım, çok heyecanlı biraz da gerginim. Hem neyle karşılaşacağımı bilmiyorum hem de bu diyetler beni çok korkutuyor,” dedi. Tedirginliğini saklamaya çalıştığı, heyecanlı görünmek için çabaladığı belliydi. “Aşkım hepsini biliyorum. Çok zor bir şey bu senin için. Lütfen seni sevdiğimi, bunun kendi kararın

olduğunu unutma olur mu? Hem hapis değilsin ki, istediğin zaman bitirebilirsin bunu,” diye tekrar hatırlattım.

“Doğru söylüyorsun. Ama ben o gelinliği giyeceğim. Bunun için ne gerekiyorsa da yapacağım,” dedi. Onu desteklemek için sandalyesini sürerken, “O zaman hadi bakalım. Kim korkarmış o detox kampından,” dedim. Aslında ben de biraz gergindim.

Bütün yol boyunca elimi sıkı sıkı tuttu. Korkusunu hiç saklamazdı. Birazcık da olsa akli dağılsın diye buradaki sistemi detaylı detaylı anlattım. Aynı bir çocuğa anlatır gibi... Keşke ona kilo vermeye başlamazsa hayatının elinden kayıp gidebileceğini söyleyebilsem. Doktoru bu konuda sıkı sıkı tembihlemişti. Efsun gibi uzun süre kilo vermeye çalışıp üstüne veremeyip bir de çok fazla kilo alan hastalara verilen bu bilgi, hastanın daha kötüleşmesine sebep olabilirmiş. Zaten öleceğim, beni hiç kimse kurtaramaz diye bağımlılıklarına yani yemek yemeğe dört elle sarılabiliyorlarmış. Maalesef bu tarz hastalar, genelde de organ yetmezliği ya da kalp krizinden ölüyorlarmış. Durumunu gözlemleyeceklerini, bilmesi gereken bir şey olduğunda kendisine söyleyeceklerini söylemişti doktoru. Her ikimiz için de çok zorlu bir dönem olacağını ve sabırla beklemem gerektiğimi de üstüne basa basa eklemişti.

Dairesinin girişinde bizi doktor bey ve asistanı karşıladı. Her zaman yanımızda olduklarını, yirmi bir gün sonra yeni bir insan olarak detox kampından çıkacağını Efsun'a tüm tatlılıklarıyla anlatıp, stüdyo dairenin kapısını açabilmem için dairenin kartını bana uzattı. Teşekkür edip kapıyı açtım ve Efsun'un içeri girmesine yardım ettim. Hemşire tek başına zorlanıyordu çünkü. Ben ise yıllar içinde bu ağır kütleyle başa çıkmaya alışmıştım.

Efsun içeri girer girmez şehir dışında bahçe içinde ya da deniz kenarında bir yere gideceğimizi sandığını, böyle bir yere geldiğimiz için şaşırıldığını söyledi.

“Neyse ya ne fark eder, ha orda ha burada. Hem burası daha

iyi, sıkıldıkça alışveriş merkezini dolaşırım. Bir yandan da düğünümüzü planlarım. Yıllardan sonra ilk defa tatil yapacağım. Hastalanıp hastanede yattığım o pazar günü hariç tabii.”

O bunları anlatırken salondaki koltuğa oturdum. Eşyalarımı istedim. O gün giyip geldiği kıyafetleri, saati, telefonu, çantası... Her şeyini vermesi gerektiğini söyledim. Oldukça şaşkındı. “Saati mi de mi?” diye sordu.

“Evet, onu da. Kural kuraldır. Bilmen gereken başka şeyler de var. Burada kaldığın süre boyunca dışarı çıkarsan programı bozmuş olacaksın. Tekrar baştan başlayacaklar. İki kereden fazla dışarı çıkarsan da programdan çıkaracaklar seni. Kapının kartını çıkarken sana vereceğim. Acil durumlar için dairenin girişindeki ahizeden resepsiyona ulaşabilirsin canım.”

Ben bunları anlatırken tüm şaşkınlığıyla bana bakıyor ve durumu anlamaya çalışıyordu. “Peki canım. Sen ne diyorsan onları yapacağım. Hadi artık uzatmayalım durumu anladım. Yirmi bir gün dışarı çıkmak, telefon, bilgisayar yok. Benim de canıma minnet. Biraz dinlenmiş olurum. Seni seviyorum,” dedi.

“Ben de seni seviyorum. Seni almaya geleceğim,” dedim. Kapıdan beni uğurlarken kuralların yazdığı kâğıdın masa üstünde olduğunu da söyledim. “Hadi ama git, yoksa vazgeçeceğim bak,” dedi.

“Tamam tamam,” deyip asansörün düğmesine bastım. Yalan söylediğim ve onu aldattığım için kendimi çok kötü hissediyordum, yalnız kaldığım için de... Ağlamaya başladım. Yoldan bir taksi çevirip Efsun'un evine gittim. Yalnız kalmak istemediği için, benim evime boşuna kira vermemek için evimi kapatmıştım.

Çok yorgundum. Kaç gündür uyuyamıyordum. Efsun'un midesi artık yediklerini hazmedemez olmuştu. Yedikleri hep ağzına geliyordu ve ben uykusunda ölmesinden çok korkuyordum. Uyanık kalabilmek için de sigara üstüne sigara, kahve

üstüne kahve içiyordum. Eve girer girmez her şeyi üstümden çıkardım. Duşa attım kendimi. Kısacık bir duş aldım. Duştan çıktım. Artık gücüm kalmamıştı.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

2. GÜN

Alarmın sesi uyandırdı beni. Kapatmak için elime aldım. Aralıksız uyumuştum. Bir sigara yaktım. Balkona çıktım. Sabah trafiği çoktan başlamıştı. Sigaramı içtikten sonra bir bardak kahve içtim. Efsun'un fincanıyla... Onun yokluğuna dayanabilmek için yirmi bir gün boyunca o gelene kadar onun elinin değdiği bardakla kahvemi içecek, yatağımızdaki kokusu gitmesin diye neversimleri bile değiştirmeyecektim. Kahvemi içerken eşyalarına baktım. Ayakkabısına, şalına, askıdaki kazağına... Ondan ilk ayrılışımdı bu. Nasıl dayanacağımı hiç bilmiyordum. Üstelik ona ihanet etmiştim. İlişkimizin başında koyduğumuz tek kuralı da bozmuştum. Anlaşmamızı bozmuştum. Ama onun sağlığı için yapıyordum bunu. Böyle kilo almaya devam ederse ölecekti. Fakat bu gerçek ona ihanet ettiğim gerçeğini değiştirmezdi. Değiştirmezdi de onsuzluğa dayanamazdım ki ben, ölemezdi. Ölmemeliydi! Bu ölüm kalım meselesinin yanında anlaşma bozmak söz konusu olabilir miydi ki? Elbette doğru olanı yapmıştım. Hem ben aynı durumda olsam o da aynı şeyi yapardı. Sevgi tam da bu değil miydi? Onun için kendi doğrularından bile vazgeçmek. Vazgeçebilmek...

Birdenbire ağlamaya başladım. Bana ne oluyordu böyle? Sürekli ağlıyordum Kendimi koltuğa bıraktım. Uyandığımda hava kararmıştı. Ağlarken yorgun düşüp uyuyakalmıştım. Bir sigara daha yaktım ve Efsun'un fincanıyla bir kahve daha içtim. Gözüme fotoğrafı ilişti. Bir fırt daha içtim sigaramdan. Bir yudum da kahvemden...

Ağlamaya başladım yine. Hıçkırma hıçkırma ağlıyordum. Olduğum yere çöktüm. Duvara sırtımı dayadım. Ne kadar ağladım

bilmiyorum. Bir süre sonra ağlamam dindi. Yorulmuştum. Ayağa kalktım. Uyumalıydım artık...

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

3. GÜN

Midemin yanması uyandırdı beni. Bir de çalan alarmin sesi... Mideme giren krampların sayısı bugünlerde çok artmıştı. Belki de Efsun'un doktoru haklıydı. Biraz kilo almalıydım. Buzdolabını açtım, ağzına kadar yiyecek doluydu. "Neyse," dedim; önce kahvemi içeyim. Balkona çıktım, sigaramı da yaktım.

Tam görüntülü sisteme bağlanacaktım ki doktorun sözleri geldi aklıma. Daha doğrusu uyarıları... Pek çok ailenin ve hasta yakınlarının yaptığı hatayla ilgili defalarca bilgi vermişti. Bağımlılıktan kurtulmak çok zorlu bir tedavi süreciydi. Sevdikleri insanların o hallerini görmek ve yardım edememek yakınlarının da ağır sorunlar yaşamasına sebebiyet verebiliyordu. Hatta programı tamamlayıp günlük hayatlarına dönen hastalarla yakınları arasındaki rutin ilişkileri bile etkileyebiliyordu. Her gün izlemememin hem Efsun'un hem de benim için çok daha sağlıklı olacağını üzerine basa basa anlatmıştı. Doktora kesin bir söz veremedim yapmayacağıma dair. Ancak deneyecektim. Yalnız kalmaktan çok korkuyordum. Bu benim kabusumdu. Efsun'u muhakkak görmeliydim. Bir kereden bir şey olmaz diye düşünüp doktorun asistanının verdiği internet adresine girdim. Görüntülü sisteme erişimi sağlayan şifreleri tuşladım. Hah! İşte Efsun'um karşımdaydı. Henüz uyanmamıştı. Mışıl mışıl uyuyordu. Canım sevgilim, prensesim benim... Yani bu kadarcıktı işte. Gördüm ve hemencecik de kapattım. Bu kadar uzun uzun anlatmaya ve uyarılara ne gerek vardı acaba?

Kahvemi içtikten sonra doktorun Efsun için önerdiği filmlerden birini açtım. Film, obeziteden ölen bir kadının ardından kocasının neler yaşadığını anlatıyordu. Efsun'un ölebileceğini

düşünmek beni perişan etti. Ağlamaya başladım. Bir yandan ağlıyor bir yandan da izliyordum. Hayır, Efsun ölemezdi. O, benim bu dünyadaki tek dayanağım. Annem ben küçükken ölmüştü. Hayatta kalan benim için önemli olan tek insan babam da ölüp, beni bir başıma bırakıp gitmişti. Yediği bir yemekten zehirlendi ve öldü gitti babacığım. Ben daha ilkokuldaydım o gittiğinde. Kurtaramadılar.

Çocukken de çok iştahlı bir çocuk değildim. Anne sütü alamamıştım doğru dürüst. Annem emzirmek istememiş beni hiç. Mamalarla beslemişler beni. Yiyeceklerle aram hiçbir zaman iyi olmamıştı. Babamın öldüğü o gün, son kez hıçkırığa hıçkırığa ağladım ve sadece hayatta kalmama yetecek kadar yemek yemeye yemin ettim.

Böyle bir şey olmayacaktı. Efsun'u da kaybedemezdim. Bir hışımla ayağa kalktım. Buzdolabının kapağını açtım, ne varsa çöpe atmaya başladım. "Efsun ölmeyecek, buna izin veremeyeceğim," diyordum ağlayarak. Ne var ne yok çöpe attım. Kaç saat geçti bilmiyorum. Kaç saat ağlamıştım... Hava kararmıştı. Yorulmuştum ve dinlenmeliydim.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

4. GÜN

Alarmın çalmasından önce uyandım. Çalmasın diye alarmı kapattım. Kalktım, siyah ve kalın perdeleri açtım. İçeriye giren ışık gözlerimi kamaştırdı. Efsun'un kokusunun sindiği yastıkta uyanmak yalnızlık duyguma birazcık da olsa iyi geliyordu. Nevresimleri değiştirmem gerekiyordu. Ama yapamazdım. Kendimi, onun kokusundan mahrum bırakamazdım. Başucumdaki sigara paketinden bir sigara alıp yaktım. Odanın penceresini açtım. Mutfığa doğru yürüdüm. Her yere çöpler savrulmuştu. Üzerlerine basmadan kahvemi yapmaya koyuldum. Efsun'un en son içtiği fincana kahvemi koydum. Kahvemi koyarken fincanın içinin kahverengiye döndüğünü gördüm. Yıkamam gerekiyordu. Ama yapamazdım. Onun elinin değdiği bir şeyi yıkayamazdım. Kahvemi doldurdum. Dolaptan su şişesini çıkardım ve bir bardak soğuk su içmek istedi canım. Suyu doldururken cam su şişesindeki parmak izlerine takıldı gözüm. Efsun'un parmak izleri... Bir sigara daha yakıp kahvemi içmek için balkona çıktım.

"Efsun ne yapıyor acaba?" diye düşündüm. İnternette bakabilirdim ama doktorun söyledikleri de kulaklarımda yankılanıyordu. "Peki," dedim kendi kendime. İkinci kahvemi yapmak için mutfığa yürüyordum ki ayağıma boş bir pet şişe takıldı. Dün buzdolabını boşaltırken düşmüş olmalıydı. Pislik içindeydi mutfak. Banyodan temizlik malzemelerini aldım. Evi temizlemeye başladım. Efsun'un dokunduğu şeyler hariç. Hareket etmek iyi hissettirdi. Dip köşe temizlik yaptım. Bittiğinde akşam olmuştu. Duşa girdim ve üzerimdeki teri akıttım. Keyif kahvesi içeyim istedim. Başım döndü. Açlıktan artık tansiyonum iyice düşmüştü. Her zaman olduğu gibi... Mutfak dolabından bis-

küvi kutusundan bir adet diyet bisküvinin yarısını attım ağızıma. Başım hala dönüyordu. Düşmemek için tezgâha tutundum. Bir an önce uzanmalıydım.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

5. GÜN

Uyandım, karanlıktı. Alarımın sesini duymamıştım. Ağızımın içi leş gibiydi. Uyumadan önce neredeyse bir paket sigara içmiştim. İçmek demek doğru olmaz, adeta sigaraları yemiştim. Efsun olsa, “Sigara değil, yemek yiyeceksin,” derdi. Yatağın başucundaki komodinin üzerinde duran sigara paketimi ve çakmağımı el yordamıyla buldum. Üst üste içtim sigaraları. Tuvaletim geldi. İşedim. İşerken yapraklarını yıkamak için küvete koyduğum saksıya takıldı gözüm. Renkli çiçekleri açmaya başlamıştı. Gü-lümsedim. Sifonu çektim. Işığı kapadım. Yine başım dönüyordu. Tansiyonum düşmüş olmalıydı. Uzanmalıydım bir an önce.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

6. GÜN

Efsun'un kokusu ydu burnuma gelen. Parfümünün kokusu. "Efsun? Geldin mi sevgilim?" dedim ve gözümü açtım. Gülümsemem dondu kaldı yüzümde. Yoktu. Yalnızdım. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Ağlamaya başladım. Başucumdaki sigara paketinden dördüncü sigaramı içiyordum bir yandan da. Biraz sakinleşince mutfağa gittim. Efsun'un kahve içtiği bardağa kahvemi koydum. Bir sigara daha içtim suyun kaynamasını beklerken. Balkona çıktım. Yalnız geçirdiğim altıncı güne başlamıştım. Efsun gelince neler yapacağımızı düşündüm. Çok çalışıyordu. Ertelediğimiz o kadar çok şey vardı ki... Ona bir sürpriz yapmalıydım. Erteleğimiz ne varsa listeleyecektim. O gelince de hepsini tek tek yapmaya başlayacaktık. İtiraz kabul etmeyecektim. İçimde bir heyecan ve mutluluk hissettim. Masanın üzerinde duran mavi kapaklı defterin ilk sayfasını açtım. Bir sandalye çektim ve yazmaya başladım. Neler neler ertelemiştik! Yazarken fark ettim. En çok da kendimde neleri ertelediğimi... Yazmayı bitirdiğimde akşam olmuştu. Yıkanmak için banyoya gittim. Küvette duran renkli çiçeğin olduğu saksıyı çıkarmadım çünkü yorgundum. Biraz daha kalabilirdi. Yıkandım. Kurulanırken uzun zamandır yapmadığımı yaptım. Vücuduma aynada baktım. Midedem bulandı kendimi görünce. Tuvaletin kapağını açmadan üstüne kustum. Yüzümü ve ağzımdaki kusmuk tadını temizledim. Başım dönüyordu. Uzanmalıydım bir an önce.

Sendeleterek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

7. GÜN

Sokaktan geçen ambulansın sesiyle uyandım. Sesi başımın içinde yankılanıyordu. Yatakta doğruldum. Başımı taşıyamıyordum sanki. İki elimin arasına aldım başımı. Ağrılarım artmıştı. Bir sigara yaktım. Yattığım yerden kalkmadan içtim. Yatağın sol tarafında uyurdum. Sağıma döndüm. O varmış gibi çarşafı okşadım. Beni uyurken izlemesini özlemiştim. Yastığa sarıldım ve deniz gibi kokan teninin kokusunu içime çektim. Biraz daha uyudum onunla. Bir ambulans daha geçti sokaktan. Tekrar uyandım. Duşa girdim. Önce saksıyı küvetten çıkardım. Dişimi fırçaladım. Çiçeğin renklerine bakıp gülümsedim. Güneş almadığı için yaprakları boyunlarını bükmüştü. Yerine koyayım derken, Efsun'un kahve fincanının içine koyduğum sabah kahvem masaya döküldü. Masanın üzerindeki telefonum, kitaplar ıslanmasın diye telaşla tezgâhtan bir bez alıp silmeye çalıştım. Ama kitabı kurtaramadım. Zaten neyi kurtarabiliyordum ki ben? Kendimi bile kurtaramazken onu nasıl kurtaracaktım? Artık kemiklerim sayılır hale gelmişti. Ama yapamıyordum işte, yiyemiyordum.

Bütün gün yemek pişirmek, müşterilerin verdiği siparişleri yetiştirme telaşı unutturmuştu azıcık da olsa yememi. Kokusuyla doyuyordum zaten. Eskiden yaptığım yemeklerin tadına bakardım nasıl olmuş, eksikliği var mı diye, artık onu da yapmaya gerek kalmamıştı. Yıllardan beri aynı şeyleri pişirip duruyordum zaten. Tiksinliyordum yiyeceklerden! Tek kelimeyle tiksinliyordum. İşimden ayrıldığım o an geldi aklıma. Bir daha o bok çukuruna dönmek istemiyordum. Vakıfta çocuklara yemek yapmak mutlu ediyordu beni. Tabii bir de Efsun'a...

Üzerindeki ıslaklığı silmek için aldığım kitaba baktım. İsmi

ilgimi çekti.

“Kendinle Tanış”

Ne güzel bir isimdi. Kendimi unutalı o kadar vakit olmuştu ki, nasıl tanışacaktım onu bilmiyordum. Bir sandalye çektim. Okumaya başladım. Okudukça sevdim, sevdikçe okudum. Bitirdiğimde akşam olmuştu. Midemde bir sancı hissettim. Saklanan baş ağrım tekrar kendini gösterdi. Doğru, sabah kahvemi içmemiştim çünkü dökülmüştü. Tansiyonum düşmüş olmalıydı. Ayağa kalktım oturduğum sandalyeden. Uzanmalıydım.

Sendeleterek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

8. GÜN

Siyah perdelerin arasından el yordamıyla bulduğum pencerenin kolunu çevirip açtım. Işığın gözlerime girmesini sevmiyordum. Bir elimle de gözlerimi kapadım. Uyanınca sigara içmiştim. İçerisi sigara kokuyordu. Efsun olsa izin vermezdi uyanır uyanmaz yatakta içmeme. Hem de yatak odasında! Oysa ben güne öyle başlamayı seviyordum. O koyu kahvesini içerek başlıyordum; ben de böyle başlıyordum. Tam bir keyif anı ve eksiksiz bir haz duygusu... Yalnız olunca yapabiliştim. Fena da değilmiş aslında yalnız olmak. Tuhaf bir gülümseme yayıldı yüzüme. Kendimi kötü hissedip toparladım hemen. Efsun bizim için, mutluluğumuz için neler yapıyordu, bense neler düşünüyordum... Başucumdaki kül tablası dolmuştu ağzına kadar. Temizlemeyi düşündüm içini. Sonra yaparım dedim. Efsun, kendisi de koyu bir tiryaki olmasına rağmen sigaradan nefret ediyordu. Evde sigara izmariti görmeye tahammül bile edemiyordu. Sigarayı sadece balkonda içebiliyorduk. Bir sigara daha yaktım. İçerken tuvalete girdim. Kaç gündür sıcıyor-dum. Zaten ne yiyordum ki sıcıyım? Sigara, kolaylaştırıyordu sıcımamı. Klozete oturdum. Siktir ya! Kül tablası yoktu burada. Lavabonun içine silktim külleri. Yarım saat neredeyse oturdum öyle. Yine bir şey çıkmıyordu. Çalan telefonumla donumu toplayıp apar topar kalktım klozetten. Efsun'un doktoru olabilirdi. Kalbim çarpmaya, başım dönmeye başladı. Ellerim titriyordu. Lanet olsun, telefonu koyduğum yeri hatırlamıyordum. Unutkanlığım da başlamıştı son zamanlarda. Siktir! Siktir! Nerde bu? Sesi takip ettim. Yatakta yastığın altına koymuşum. Arayan Hasım'dı. Yardımcım.

“Ne var oğlum böyle cayır cayır arıyorsun?”
“Abi nasıl aramayayım?”
“Ne demek nasıl aramayayım?”
“Abi sen iyi misin, kafayı falan mı yedin?”
“Oğlum söylesene ne oldu?”
“Abi, açlık başına vurdu artık senin.”
“Ya oğlum lafı dolandırma da söylesene ne oldu? Ne istiyorsun?”
“Abi...”
“Ya ne var abi abi! Abini sikeceğim.”
“Abi...”
“Bak söyle çabuk yoksa telefonu kapatıyorum.”
“Abi, kaç gündür işe gelmiyorsun. Ortalık fena karıştı. Patron seni soruyor. Artık idare edemiyorum.”
“Oğlum gerizekalı mısınız siz?”
“Niye abi?”
“Ya bir de niye diye soruyor! Oğlum ben ayrıldım ya işten.”
“Abi izin değil miydi o?”
“Oğlum ne izni, çalışacak hal mi kaldı bende?”
“Abi çok mu kötüsün be?”
“Oğlum biliyorsun işte artık gücüm kalmadı.”
“Biliyorum biliyorum abi. Telefonları da kaç gündür açmayınca yengeyi de aradım onun da telefonu kapalı. Açmasaydın, çilingirle gelecektim. Korktum usta size bir şey oldu diye...”
“Tamam tamam, kes gevezeliği.”
“Abi, sen bir patronu arasan, geleceğini zannediyor çünkü.”
“Ya ben aradım konuştum patronla. Ayyaş pezevenk unuttu mu ne? Sana da mesaj yazmıştım. Oğlum idare et mutfağı diye. Gitmedi mi acaba mesaj?”
“Abi gelmedi bana mesaj falan yoksa idare ederdim. Bu kadar da korkmazdım.”
“Tamam tamam. Ararım ben şerefsizi. Böyle adamlar da

patron oluyor ya, sikeceğim belalarını!”

“Abi, belki fikrin değişir de gelirsin ha? Çıldıracağım tek başıma.”

“Oğlum ne gelmesi? Bitti diyorum bitti. Yemek işi bitti benim için. Hem sen sakin ol. Ben kaç sene tek çalıştım. Seni almak için ne kadar uğraştım bir bilsen...”

“Abi iyi de ben senin gibi usta değilim ki, elim ayağıma dolanıyor.”

“Yaparsın, ben sana güveniyorum. Hadi uzatma, işinin başına. Sıkışırsan beni ara.”

“Tamam abi, sen öyle diyorsan.”

“Evet diyorum ve kapatıyorum hadi ama sulandırma.”

Götümü bile yıkamamıştım. Duşa girdim. Girmemle çıkmam bir oldu. Her an telefon gelebilirdi klinikten. Hızlıca kurulandım. Bir kahve daha yaptım uyanık kalayım diye. Sonra da salondaki koltuğun üstüne sere serpe uzandım. Elimde Efsun’un kahve fincanıyla içtiğim kahvemle sokağı izlemeye başladım.

Hava kararmıştı panikle uyandığımda. Uyuyakalmıştım. Hemen telefona bakmalıydım arayan olmuş mu diye. Oturduğum yerden kalktım. Yatak odasına gittim. Telefon yatağın üzerinde duruyordu. Hatırladım. Işığı da açmamıştım. Telefona uzanayım derken neredeyse düşüyordum. Ayağımı burkmuştum düşmek için. Buz almak için mutfağa doğru gittim. Buzlukta buz da yoktu. Onları da atmıştım. Uzanmalı ve biraz dinlenmeliydim.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

9. GÜN

Sidik torbamın sıkıştırmasıyla uyandım. İşemeliydim. Kalktım. Tuvalete gittim. Çıktım. Ayağım iyice şişmişti. Dinlenmeliydim.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

10. GÜN

Telefonun sesiyle uyandım. Kulağımın dibinde çalıyordu. Elimi yastığın altına doğru soktum. Alarmın sesini kapatmak için uğraştım. Çalan alarmın sesi değildi. Biri arıyordu. Telaşla telefonu buldum. Arayan Doktor Çevik'ti.

“Cansın Bey, günaydın.”

“Günaydın Doktor Bey.”

“Bu kadar erken bir saatte aradığım için kusura bakmayın.”

“Hiç önemli değil, yoksa?”

“Merak etmeyin Efsun Hanım iyi.”

“Ne oldu öyleyse, lütfen bir kerede söyleyin?”

“Dün küçük bir sinir krizi yaşadım.”

“Nasıl bir kriz? İyi mi?”

“Müsaade ederseniz anlatacağım.”

“Tabii tabii pardon, dinliyorum.”

“Programın bu aşamasında böyle durumlarla sıklıkla karşılaşılıyor. Biliyorsunuz yarılacak programı.”

“Evet evet, 11 gün kaldı.”

“Doğru.”

“Her şey yolunda değil mi?”

“Kontrolümüz altında. Bir öfke nöbeti geçirdi, sinir boşalması diyebiliriz. Bu bizim için tedavinin işe yaradığını gösteriyor. Odada bulunan televizyonu kriz esnasında yere attı. Kırılan parçalarını eliyle toplamaya çalışırken de parmağını kesti.”

“Ne diyorsunuz Doktor Bey? Ne ben ne de o kan görmeye dayanamayız.”

“Derin bir kesik değildi merak etmeyin. Parmağı kanamaya başlayınca havluyla sardı. Merak edilecek ya da bizim müda-

hale etmemizi gerektiren bir durum yok. Kurallarımız gereği yakınlarına haber vermemiz gerekiyor. Bunun bilgisini vermek için aradım.”

“Peki iyi mi, kilo verebiliyor mu?”

“Gayet iyi gidiyor. Beklediğimize degecek. Bir şey olursa ben sizi yine arayacağım.”

“Teşekkürler.”

“Rica ederim, görevimiz. Cansın Bey, bir de sizden ricam hastanın özel hayatına saygı konusuna özen göstermeliyiz. Bu çok hassas ve önemli bir durum. Lütfen Efsun Hanım’ı izlemeyi bırakın. Yarısı bitti zaten, kısa bir süre sonra bir araya geleceksiniz.”

“Peki peki...”

“Hassasiyetiniz için hastam adına da teşekkür ediyorum, sevgiler...”

Ne yapacağımı şaşırılmışım. Paniklemişim. Acaba Efsun’u ağlarken ya da kusarken izleyip masturbasyon yaptığımı da biliyor muydu? Sanki biliyormuş gibi konuştu. Hayır hayır bilmesi imkansızdı.

Perdeleri açtım hemen. İçeri giren güneşin ışığı gözümü kamaştırdı. Pencereyi açtım. Hava almalıydım. Neredeyse bedenimin yarısını dışarı çıkardım. Derin derin nefesleri peşi sıra aldım. Yatağa baktım, çarşaf lekeler içindeydi. Sperm lekeleri... Hemen nevresimleri çıkardım, yenilerini serdim. Kirlileri makinaya attım, altmış derecede, üç saat yıkanması için en uzun programı seçtim. Deterjanı döktüm ve bir de çamaşır suyu ekledim. Derin bir “Oh,” çektim. Rahatladım. Ne yaptığımı kimse anlayamayacaktı artık.

Duşa girdim ve her yerimi keseledim. Ben pis değildim. Buz gibi su çok iyi gelmişti. Kendime getirdi beni. Korkacak bir şey de yoktu. Efsun’un telefon açıp ağlayarak olanları anlattığı zamanlarda da banyoya gider masturbasyon yapardım. Bunu

sadece ben biliyordum. Benim dışında bunu bilecek kimse yoktu, olamazdı da zaten. Eğer ben sarhoş olduğum bir gece bülbül gibi ötmeseydim. Ah o geceyi bir hatırlayabilsem, neler anlattığımı Efsun asla söylemiyordu tüm ısrarlarıma rağmen. Sadece önemsiz boş boş konuştun diyordu o kadar.

Duştan çıktım. Kurulandım. Efsun’un kahve içtiği fincana kahvemi yapıp koydum. Salondaki koltuğa oturdum, sigaramı yaktım. Kahvemi yudumlararken Efsun’un çaresizce “Lütfen bana yardım et,” dediği, ağlayarak, yalvararak konuştuğu sohbetlerimiz geldi aklıma. İşte en çok o vakitler becermeyi seviyordum Efsun’u. O yalvarırken... Ağlaması da kesiliyor, ağlamasının yerini zevkin çılgınlıkları alıyordu. Bunları düşünmek bile erekte ediyordu beni. Mastürbasyon yaptım. Elindeki spermleri, koltuğa sürdüm.

Nasılsa kimse yoktu evde. Kahvemi sehpanın üzerine bırakmışım. Uzandım aldım. İçmeye devam ettim. Efsun’un televizyonu nasıl kırdığını düşündüm. Kan fikri midemi bulandırdı. Yüzümü yıkamak için banyoya gittim. Kendimi iyi hissetmiyordum. Başım dönüyordu. Koridorun duvarlarından destek aldım yürürken.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

11. GÜN

Doktorun telefonunun sesiyle uyandım. Onun telefonunun çalma sesini değiştirmiştim artık. Hemen açtım. Başucumdaki sigaradan da bir tane yaktım ellerim titreyerek. Telefonun saatine baktım, 19.00 yazıyordu. Ne kadar çok uyumuştum.

“Buyurun Doktor Bey.”

“Cansın Bey, panikleyecek bir durum yok öncelikli olarak bunu söylemek istiyorum.”

“Ne oldu?”

“Efsun Hanım düştü ve kafasını koltuğa çarptı. Küçük bir baygınlık yaşadı. Şimdi iyi.”

“Nasıl düştü? Nasıl baygınlık yaşadı?”

“Yerleri silmiş ve kaygan zeminde kayıp başını çarpmış.”

“Ne dediğinizin farkında mısınız siz? Hani orası güvenliydi? Baygın yattı ne demek?”

“Sakin olun Cansın Bey, sizi anlıyorum.”

“Nasıl sakın olayım? Dün elini kesti dediniz, bugün kafasını çarptı bayıldı!”

“Her şey kontrol altında, lütfen sakın olun.”

“Nasıl bir kontrol bu? Peki girip muayene ettiniz mi? Ya beyin kanaması geçiriyorsa? Migreni de var zaten.”

“Gerek yok muayeneye.”

“Nasıl yok, nasıl?”

“Gerek yok da ondan. Her anını takip ediyoruz çünkü.”

“Uzaktan oluyor mu bu peki böyle?”

“Bakın sizi çok çok iyi anlıyorum. Tabii ki oluyor.”

“Nasıl oluyor?”

Bunları söylerken sinirden tir tir titriyordum. Ya Efsun’a bir şey olursa diye korkuyordum.

“Bakın, dairenin içindeki X ışınlarıyla hastanın tüm vücudunu takip ediyoruz. Tuvalete yerleştirdiğimiz sıvıölçer de sürekli vücudu analiz etmemizi sağlıyor. Geceleri de içeriye küçük robotlar sokuyoruz. Uyurken kan örneği alıyor. Hasta hiçbir şeyi anlamıyor.”

“Bunlardan benim haberim yok. Neden yok? Neden söylemediniz?”

“Hepsi size verdiğimiz sözleşmede yazıyor. Okumadınız mı?”

“İmmmmmm, okudum okudum da o kadar çok şey yazmıyorsunuz ki orda gözümünden kaçmış olmalı.”

“Bakın hastamın sağlığı ve bağımlılığından kurtulması benim için her şeyden önemli. Bunun için gereken ne yaparsa yaparız, yapıyoruz da. Sizin sakın kalmanız çok çok önemli. Yıllardan beri bu işi yapıyorum. Ve inanın Efsun Hanım’ın durumu çok ciddi değil, üstelik çok da iyi yol alıyoruz.”

“Peki peki, öyle diyorsanız...”

“Evet öyle diyorum. Peki, siz verdiğiniz sözü tutacak mısınız bana?”

“Hangi sözü?”

“Ne çabuk unuttunuz, Efsun Hanım programı tamamlayınca siz de katılacaktınız programa.”

“Önce bir Efsun çıksın da... Ondan başka bir şey düşünemiyorum. İnanın benim için de çok zor geçiyor. İlk defa ayrı kalıyoruz.”

“Anlıyorum. Haklısınız. Efsun Hanım çıksın tekrar görüşürüz. Şimdi işe dönmeliyim. İyi akşamlar.”

“Teşekkürler Doktor Bey, iyi akşamlar.”

Ellerimin titremesi geçmemişti. Hemen bir kahve yaptım. Yatağa tekrar döndüm. Bir sigara daha yaktım. Üst üste içtim sigaraları. Ellerimin titremesi o kadar artmıştı ki doktorun, “Sıra

sizde, sizi de bekliyoruz,” imasını düşündükçe kahveyi üzerime döktüm. Hem de penisimin üstüne. Banyoya koştum ve soğuk suyla yıkandım. Kalbimin çarpması arttı. Paniğim artmaya başladı. Tek başıma yirmi bir gün geçiremezdim. Bu imkansızdı. Çarpıntım artıyor, nefesim daralıyordu. Hemen uzanmalıydım ve uykuya dalmalıydım.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

12. GÜN

Alarm çalmadan uyandım. Perdeleri ve pencereleri açtım. Yatağı havalandırdım. Nevresim takımlarını yine değiştirdim. Başucumdaki kül tablasını alıp mutfağa götürdüm. İçindekilerini boşaltıp çabuk çabuk yıkadım. Balkondaki masanın üstüne koydum. Bundan sonra evin içinde sigara içmeyecektim. Kendimi aşırı enerjik hissediyordum bu sabah. Kirli çamaşırları makinaya attım. Süpürgeyi çalıştırdım ve tüm evi köşe bucak temizledim. Yatak odasının duvarlarına sigaranın kokusu sinmiştir diye tüm duvarları sildim. Perdeleri çıkardım. Onları da yıkadım, sonra astım. Salonun koltuklarını da sildim. Onlara da koku sinmiş olabilirdi ve spermlerim... Efsun anlarsa canıma okurdu. Hatta salonun da perdelerini çıkardım. Onları da yıkayıp astım. Halıları, Efsun'un sevdiği gibi arapsabunuyla sildim. Belki onlara da koku sinmiştir diye korkmuştum. Halının saçaklarını onun istediği gibi taradım. Hepsi düzgünce duruyordu. Tüm evin tozunu da aldım.

Hava karardığında evin işleri ancak bitmişti. Benim de canım çıkmıştı. Bütün gün sadece bir bardak kahve içmiştim. Başımın dönmesi artıyordu. Düşmemek için duvara tutundum. Uzanmalıydım.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

13. GÜN

Artık onun istediği gibi biri olmaya karar vermiştim. Nasıl ki her zaman onun duymak istediklerini söylüyordum, yapmamı istediklerini de yapacaktım. İşe yatak odasında sigara içmeyi bırakarak başladım. Yeni hayatıma bir yerden başlamalıyım. Zaten yıllardan beri olmadığım bir insan gibi davranmıyor muydum? Bu sefer de beni sevdiğini ve bensiz öleceğini, yaşamayacağını söyleyen ve beni bu kadar seven bir kadın için yapsam ne olurdu ki? Kaybedecek bir şeyim de yoktu. Kendimi de kaybetmişim zaten. Belki onun sevgisiyle bulurdum tekrar... Kitapta yazdığı gibi kendimle de tanışırdım böylece. Yeni benle hem de...

Birden bu fikir midemi bulandırdı, tuvalete bile yetişemedim. Mutfağın ortasına kustum. Kusarken de altına kaçırđım, işedim. Kusmuk ve sidik kokusu midemi bulandırdı. Tişörtümü çıkarttım, elimi yüzümü ve sidiğın yayıldığı taşaklarımı ve bacak aramı sildim. Tişörtü yerdeki pisliğı kapaması için üstüne attım. Her şeyi arkamda bırakıp yürümeye başladım koridora doğru. Bu fikri bir an önce unutmalı ve uzanmalıyđım.

Sendeleyerek yatağı doğru yürüdüğm ve kendimi yatağı bıraktım.

14. GÜN

Sabaha kadar kusmuştuğm... Tuvalete bile gidecek halim yoktu. Yattığığm yere, odaya, her yere kusmuştuğm... Sabah, odadaki keskin ve leş kokan kusmuğumun kokusuyla uyandım. Midem bulandı ve ağlamaya başladım. Ağlamaktan yorgun düştüğüm için uyuyakaldım. Kasıklarımıdaki baskı uyandırdı beni. Artık midem bulanmıyordu çünkü pisliğı alışmıştuğm. Çişimi yapmak için kalktım, tuvalete gittim. Tuvaletimi yapmak için sikimi elime aldığığmı otuz bir çekmediğığmi fark ettim ne zamandır. Çektim. Elimdeki spermleri -onlar da leş gibi kokuyorlardı- tuvaletin fayansına sildim. Kalanını da donuma. Sonra donumu çektim. Aynaya bakıp kendime tükürdüğm. Işığı kapattım. Tuvaletten çıktım. Yine neredeyse düşüyordum. Bu sefer de öbür ayağığımı burktum.

Sendeleyerek yatağı doğru yürüdüğm ve kendimi yatağı bıraktım.

15. GÜN

Uyandım, komodinin çekmecesini açtım. Sigaramı çıkarttım. Üst üste içtim sigaralarımı. “Sikeyim senin koyduğun kuralları!” diyerek perdelerle doğru üfledim dumanları en çok.

“Hem sen kimsin ki de orospu, bana ne yapacağımı söyleyip duruyorsun! Sen önce kendi koyduğun kurallara kendin uy. Sanki bilmiyorum benden gizli gizli evin içinde sigara içtiğini. Güya açlığını bastırıyormuş. Hadi oradan kaltak! Bir sikimi beceremezsin sen. Yalanlarından da benden saklamaya çalıştıklarından da bıktım anlıyor musun, bıktım? Zaten bir bok olsaydın ne anan ne baban sana öyle davranırdı. Senden bir bok olmaz kızım. Bunu kalın kafana sok.”

Kendimi sakinleştirmek için soğuk suyun altına bıraktım bedenimi. Sevişirken yaydığı pis ter kokusu geldi aklıma o sırada. Bok çuvalı gibi kokuyordu. Sabunu almak için rafa uzandım. Derimi yırtarcasına çitiledim kendimi, aynı babamın beni, “Sen pissin,” diye çitileyerek yıkadığı gibi yıkandım. O sırada elimden sabun düştü. Almak için eğildim, ayağım kaydı. Düş-tüm. Suyu bir kırmızılık yayıldı aniden. Korktum. Kan görmeye dayanamazdım. İçim geçmeye başladı. Hemen çıktım duştan. Uzanmalıydım.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

16. GÜN

Uyandığımda tir tir titriyordum. Üzerimde ıslak bornozumla uyuyakalmıştım. Hem titriyor hem de yanıyordum. İlaç dolabına kadar zor yürüdüm. Birkaç tane ilacı tıktım ağzıma ve su bile içmeden yuttum. Gücüm yoktu hiçbir şey yapmaya. Uzanmalı ve dinlenmeliydim.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

17. GÜN

Uyandım, duşun altına attım kendimi. Yorgundum. Sıcak su kemiklerimi ısıttı. Telefonuma baktım. Klinikten arayan olmamıştı. Her şey yolundaydı. Fakat ben kaç gündür kliniği arayıp hiç sormamıştım “Efsun nasıl?” diye. Garip bir suçluluk hissi vardı içimde dolanan. Dayanamadım. Zaten çıkmasına kaç gün kalmıştı? Dört gün... Sadece dört gün... Klinikteki kameraya bağlandım.

Kapının önünde bir kadınla sevişiyordu. Midedem bulandı, kustum. Kendimde değildim.

Uzanmalıydım.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

18. GÜN

Bütün gece kâbus görmüştüm. “Bu nasıl olabilir?” diye düşünüp durmuştum. Defalarca o anın kaydını izledim. Sevişen gerçekten Efsun’du ve seviştiği de bir kadındı. İlk sigaramı yak-tım. Mutfığa gidip bir kahve yapmaya başladım. En koyusundan bir kahve içecektim.

Günlerden beri yemek yememiştım. Olduğum yere bayılmışım. Gözümü açtığımda hava kararmıştı. Ayağa kalktım.

Sendeleyerek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

19. GÜN

Sabah gözümü açar açmaz telefonuma elimi uzattım. İçimi kemiren merak duygusuyla baş edemiyordum bir türlü. Başımı döndürüyor, midemi bulandırıyor bu fikir. Sürekli kuralları çiğniyordum. Onun evinde, onun koyduğu kuralları, doktorun özellikle rica ettiği hasta haklarıyla ilgili koyduğu kuralları... Doktorun dediğini yapmalı ve izlememeliydim.

Üzerime bir şeyler giyip hızlıca sokağa attım kendimi. İlk gördüğüm restorana oturup hızlıca sipariş verdim; hamburger, pizza, tost, makarna... Annemin çocukken bana yasakladığı ne varsa sipariş verdim. Yiyecektim. Nefesim kesilene kadar. Şişman çocukları da sevecek birileri vardı. Hem pis hem de şişko birini sevecek insanlar da vardı.

Eve döndüğümde tuvalete zor yetiştim. Sadece kusuyordum. Sabaha karşı tuvaletten çıkabildim. Halsizdim. Uzanmalı ve dinlenmeliydim.

Sendeleterek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

20. GÜN

Perdenin aralığından giren ışıkla uyandım. Hala halsizdim. Telefonumu aradım. Yastığımın altındaydı. Hala midem bulanıyor, başım dönüyordu. Zorlukla numarayı çevirdim. Son kalan gücümle... Uzun uzun çaldı ama açan olmadı. Abim hiçbir zaman açmazdı lanet telefonunu! Ağlamaya başladım. Ayağa kalktım. Biraz dolandım. Başım iyice dönmeye başladı. İkinci numarayı denedim. Bir kerecik şansım yolunda gider belki diye... Telefonu duvara fırlattım.

Sendeleterek yatağa doğru yürüdüm ve kendimi yatağa bıraktım.

21. GÜN

Gözümü, tatlı bir sesle açtım. “Cansın Bey, kliniğimize hoş geldiniz,” diyordu Efsun’un doktoru, “Tedavi olmaya karar verdiğinizize çok sevindim.”

Gülümsedim...